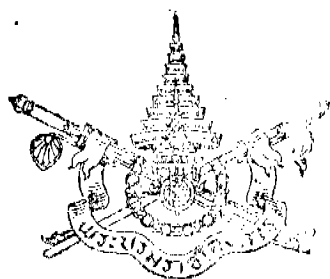

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๙๔

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ

พ.ศ. ๒๔๙๔

ในพระปรมาภิไธย
พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
ทรงมีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
โดยพระบรมราชโองการ

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๔

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

โดยที่เป็นการสมควรไว้ประจักษ์หมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญทหารและลูกหมาน้ำด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ฝ่ายพลเรือน

พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้” ตั้ง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญทหาร และกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ฝ่ายพลเรือน และพระราชบัญญัติอื่น ๆ และข้อบังคับอื่น ๆ
ในส่วนที่มีบัญญัติไว้ว่าด้วยในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้ง
กับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๓

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการ” หมายความว่า ทหารและข้าราชการพลเรือน

“ทหาร” หมายความว่า นายทหารสัญญาบัตร นายทหารประทวน ตลอดจนนายท้าย นั้น ๆ และพลทหารประจำการ

“ข้าราชการพลเรือน” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการพลเรือนสังกัดกระทรวงกลาโหม

“เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เวลาราชการที่ข้าราชการรับราชการมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามกฎหมายและวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

“เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

ตอนที่ ๒๕ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๕๕๔

ออกจากราชการรวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องผ่านอันตรายเป็นปกติ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย แต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ

“เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้าย ที่เคยได้รับอันดับสูงสุดใดครั้งใดก่อนออกจากราชการ

“บำเหน็จ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบ ที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายครั้งเดียว

“บำนาญ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบ ที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็นรายเดือน

“แพทย์ที่ทางราชการรับรอง” หมายความว่า ผู้ที่ได้ ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือ แพทย์ที่มีสิทธิประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศซึ่ง ประกอบ โรคศิลปะอยู่ในต่างประเทศนั้น และกระทรวงการคลังได้รับ รองให้ทำการตรวจและแสดงความเห็นตามความในพระราช บัญญัตินี้ได้”

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ลักษณะ ๑

บำเหน็จบำนาญปกติ

หมวด ๑

สิทธิในบำเหน็จบำนาญปกติ

มาตรา ๖ เมื่อข้าราชการผู้ใดออกจากราชการ ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญให้ตามเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญเป็นสิทธิเฉพาะตัว จะโอนไม่ได้

มาตรา ๗ ภายใต้บังคับมาตรา ๘ ข้าราชการซึ่งจะได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อก่อนออกจากราชการหรือก่อนได้รับคำสั่งให้ไปทำการใด ๆ ตามความใน

ฉบับพิเศษ หน้า ๖

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

มาตรา ๒๘ ต้องได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภท
เงินเดือน

มาตรา ๘ บุคคลที่ระบุไว้ต่อไปนี้ ไม่มีสิทธิได้รับ
บำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัติ

(๑) ผู้ถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราะมี
ความผิด

(๒) ข้าราชการวิสามัญหรือลูกจ้าง เว้นแต่ในกรณี
ที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จหรือบำนาญไว้ในหนังสือสัญญาจ้าง
ตามความต้องการของรัฐบาล

(๓) ผู้ซึ่งรัฐบาลกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบำเหน็จ
หรือบำนาญแล้ว

(๔) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ
ไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

(๕) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อน แต่ได้เป็นทหาร
ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อปลดเป็น
กองหนุนแล้วและได้เข้ารับราชการอีก โดยเวลารับราชการ
จะติดต่อกับเวลารับราชการกองประจำการหรือไม่ก็ตาม ยัง
ไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

ฉบับพิเศษ หน้า ๗

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๘ ข้าราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติ ด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (๑) เหตุทดแทน
- (๒) เหตุทุพพลภาพ
- (๓) เหตุสูงอายุ
- (๔) เหตุรับราชการนาน

มาตรา ๑๐ สิทธิในการขอบำเหน็จบำนาญปกติตาม พระราชบัญญัตินี้ ให้มีอายุความสามปี

มาตรา ๑๑ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการเพราะเลิก หรือยุบตำแหน่ง หรือไปดำรงตำแหน่งการเมือง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดย ไม่มีความผิด หรือซึ่งออกตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย หรือทหารซึ่งออกจากกองหนุนแบบหวัด

มาตรา ๑๒ บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพนั้น ให้ แก่ข้าราชการผู้ป่วยเจ็บทุพพลภาพ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการ รับรองได้ตรวจและแสดงความเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับ ราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๑๓ บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนั้น ให้แก่ข้าราชการผู้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

มาตรา ๑๔ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

มาตรา ๑๕ ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์ มีสิทธิได้บำเหน็จ

ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป มีสิทธิได้บำนาญ

มาตรา ๑๖ ข้าราชการผู้มีสิทธิได้บำนาญจะยื่นคำขอรับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒ แทนบำนาญก็ได้

มาตรา ๑๗ ข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว มีความประสงค์จะลาออกจากราชการ และไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญตามความในมาตรา ๕ ถ้าเจ้ากระทรวงได้สั่งอนุญาต ก็ให้ได้รับแต่บำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๙๔

มาตรา ๑๘ ข้าราชการการเมืองตำแหน่งรัฐมนตรีซึ่งได้รับราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองมาแล้ว และมีเวลาราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองรวมกันไม่น้อยกว่าสี่ปีบริบูรณ์ เมื่อออกจากตำแหน่งและไม่ประสงค์จะรับบำเหน็จบำนาญตามความในบทแห่งพระราชบัญญัติโดยประการอื่น ก็ให้มีสิทธิรับบำนาญเดือนละสามร้อยบาท

แต่ถ้าข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับหรือเคยได้รับบำนาญปกติอยู่ก่อนแล้ว เมื่อข้าราชการผู้นั้นได้ใช้สิทธิตามความในวรรคก่อนแล้ว สิทธิรับบำนาญที่มีอยู่แล้วนั้นเป็นอันสิ้นไป

การคำนวณเวลาราชการตามความในมาตรานี้ ไม่ให้รวมเวลาราชการที่ผู้นั้นได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้ว ถ้ามี เข้าด้วย

หมวด ๒

เวลาราชการและการนับเวลาราชการสำหรับ

คำนวณบำเหน็จบำนาญ

มาตรา ๑๙ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์นั้น

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๐

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างยิ่ง จะต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกคราวละหนึ่งปีจนถึงอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ก็ได้

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการการเมือง

มาตรา ๒๐ ให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ เว้นแต่

(๑) ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่

(๒) ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ให้กระทรวงยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่

(๓) ข้าราชการครู ให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นเจ้าหน้าที่

มาตรา ๒๑ ภายในเดือนธันวาคมทุก ๆ ปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุข้าราชการตั้งบัญชีไว้ ในมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ซึ่งมี

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๑

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้
นั้นและกระทรวงการคลัง

เมื่อเจ้ากระทรวงได้รับรายชื่อแล้วให้พิจารณา ถ้า
เห็นว่า ข้าราชการผู้ใดสมควรได้รับการพิจารณาของคณะ
รัฐมนตรีตามความในมาตรา ๑๕ ก็ให้ดำเนินการต่อไป

การส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการ ให้กระทำ
ภายในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ในปีที่ยายุครบ

เมื่อได้มีการส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใดแล้ว
ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ
และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวง
การคลัง

มาตรา ๒๒ การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรกนั้น ให้
นับตั้งแต่วันอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถ้าจะต่อเวลา
ราชการให้ในปีถัดไปอีก ให้ส่งต่อเวลาราชการล่วงหน้าไม่
น้อยกว่าหนึ่งเดือน ก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการครั้ง
สุดท้าย ถ้ามิได้มีการส่งต่อเวลาราชการภายในกำหนด
ดังกล่าวไว้ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการ ถัดจากวัน
ครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายนั้น

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๒

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๒๓ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จ
บำนาญนั้น ให้นับแต่วันรับราชการรับเงินเดือนจากเงิน
งบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งมีใช้ชั่วคราวราชการ
วิสามัญหรือลูกจ้าง

ครุประชาบาล สารวัตรศึกษา หรือข้าราชการวิสามัญ
ที่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ยกฐานะหรือให้เปลี่ยนฐานะ
เป็นข้าราชการที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๑ ได้
และเมื่อได้มีการยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการที่มี
สิทธิรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวแล้ว ก็ให้นับเวลาระหว่างที่
เป็นครุประชาบาล สารวัตรศึกษา หรือข้าราชการวิสามัญ
ที่ติดต่อกับวันที่ได้มีการยกฐานะ หรือการเปลี่ยน ฐานะนั้น
เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ด้วย

ข้าราชการซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบสิบแปด
ปีบริบูรณ์ ให้เริ่มนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จ
บำนาญตั้งแต่วันที่อายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไป

ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการ ให้มีสิทธินับ
เวลาราชการได้ตั้งแต่วันที่ขึ้นทะเบียนกองประจำการตาม
กฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๒๔ ผู้ซึ่งกระทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหม
กำหนด ในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมี
การปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรม
ราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่าง
เวลาที่สั่งให้เป็นนาคำเรือดำน้ำ ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติ
การตามสั่งเป็นทวีคูณ แม้ว่าในระยะเวลาดังกล่าวนั้นจะ
ไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนก็ตาม

นับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ข้าราชการ
ผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตใดที่ได้มีประกาศใช้กฎ
อัยการศึก ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่าง
นั้นเป็นทวีคูณ

ในกรณีดังกล่าวในสองวรรคก่อน ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการ
ซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการ ก็ให้
นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว

มาตรา ๒๕ เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ ซึ่ง
ได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนเต็มนั้น สำหรับการคำนวณ
บำเหน็จบำนาญให้นับเหมือนเต็มเวลาราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๔

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ ซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนไม่เต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเวลาตามส่วนแห่งเงินเดือนที่ได้รับ

เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ หรือมิได้อยู่รับราชการ ซึ่งมีได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือน ไม่นับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าผู้ที่มีได้อยู่รับราชการด้วยเหตุที่ถูกลงทัณฑ์ทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัยทหารหรือตำรวจ

มาตรา ๒๖ ในระหว่างที่ทหารกองหนุนได้รับเบี้ยหวัดให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญเสมอหนึ่งในสี่ของเวลาอยู่รับราชการ

มาตรา ๒๗ ข้าราชการซึ่งทางราชการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกให้ไปดูการหรือศึกษาวิชาในต่างประเทศ ให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๘ ข้าราชการที่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งทางราชการสั่งให้ไปทำการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๕

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๕

ใด ๆ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา ผู้นั้น
ยังไม่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ และให้นับเวลาสำหรับการ
คำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๕ เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ
ให้นับแต่จำนวนปี เศษของปีถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี

การนับระยะเวลาตามความในวรรคก่อน สำหรับเดือน
หรือวัน ให้คำนวณตามวิธีการจ่ายเงินเดือน และให้นับ
สิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวัน ถ้ามีรวมกัน
หลายระยะ ให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

มาตรา ๓๐ ข้าราชการผู้ใด

(๑) ลาออกโดยไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ
หรือบำนาญ จากการรับราชการต่องานลาออก

(๒) ถูกปลดออก หรือถูกไล่ออกในกรณีกระทำผิด
วินัยอย่างร้ายแรง

(๓) ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิที่จะรับ
บำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการ
สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะการรับราชการครั้งใหม่
เท่านั้น

ข้าราชการตำแหน่งประจำที่ไปดำรงตำแหน่งการเมือง
ให้ถือว่าเป็นการออกจากราชการ โดยมีสิทธิได้รับบำเหน็จ
บำนาญแล้ว และได้เข้ารับราชการใหม่ตามความในมาตรา
ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่

(ก) นายทหารซึ่งถูกปลดออกจากประจำการเป็น
นายทหารกองหนุนโดยมิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ
หากได้เข้ารับราชการอีก

(ข) นายทหารซึ่งลาออกจากประจำการเป็นนายทหาร
กองหนุนโดยมิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ หาก
ได้เข้ารับราชการเป็นทหารอีก และออกจากราชการเพื่อ
รับบำเหน็จบำนาญในขณะที่เป็นทหาร

(ค) ข้าราชการผู้มีสิทธิกินบำเหน็จเพื่อบริการก่อน
ออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตาม
กฎหมายที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๗

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

ทหาร พุทธศักราช ๒๔๘๒ หรือพระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒

(ง) ข้าราชการการเมืองที่ต้องออกหรือต้องพ้นจาก
ตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

การไปรับราชการต่างประเทศทรวงกรม ถ้าเวลา
ราชการไม่ติดต่อกัน และพิสูจน์ไม่ได้ว่าทางราชการสั่ง ให้
ถือว่าเป็นการลาออกจากสังกัดเดิม

หมวด ๓

วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ

มาตรา ๓๑ ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้ง
เงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ

ข้าราชการผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลาย
ตำแหน่ง แล้วได้พ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้น
จากราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มี
เงินเดือนสูงจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับ
อยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็น เกณฑ์คำนวณ

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๕

มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณค่าธรรมเนียมบ้านอายุ ให้กระทำดังนี้

(๑) สำหรับบ้านหนึ่ง ให้คิดเงินเดือนเดือนสุดท้าย
คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบ้านอายุ ให้คิดเงินเดือนเดือนสุดท้าย
คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการดังนี้

(ก) สำหรับทหารและตำรวจ ให้แบ่งเป็นห้าสิบส่วน
คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(ข) สำหรับข้าราชการพลเรือนที่รับราชการโดยรับ
เงินเดือนจากเงินงบประมาณประเทศเงินเดือน และไม่เคย
ออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์ ให้
แบ่งเป็นห้าสิบส่วน คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(ค) สำหรับข้าราชการพลเรือน นอกจากที่กล่าวใน
(ก) และ (ข) ให้แบ่งเป็นห้าสิบห้าส่วน คูณด้วยจำนวนปี
เวลาราชการ

มาตรา ๓๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๔ เมื่อได้แจ้งการ
คำนวณบ้านหนึ่งบ้านอายุปกติให้ผู้มีสิทธิรับทราบล่วงหน้าสอง
ปีแล้ว ให้ถือว่าค่าการคำนวณนั้นเป็นอันเด็ดขาด

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

มาตรา ๓๔ บำนาญปกติมีจำกัดจำนวนอย่างสูงเดือนละ
หนึ่งพันบาท ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงบำนาญตามเกณฑ์
ซึ่งได้รับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้

หมวด ๔

ปรับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่

มาตรา ๓๕ ข้าราชการผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญ
ปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ถ้าเงินเดือน
ที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิม
เมื่อก่อนออกจากราชการ ให้รับบำนาญรวมกันไปด้วย แต่
ถ้าเงินเดือนรวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลด
บำนาญลงในระหว่างที่รับราชการครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่
รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่
เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้คงบำนาญในระหว่างนั้น
เมื่อออกจากราชการตอนหลังให้คำนวณบำนาญ โดยคิด
เฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริง ในตอนใหม่และเฉพาะ
เวลาราชการในตอนที่ใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญ
ในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามวรรคก่อนนั้น ถ้าบำนาญรวมกับเงินเดือนใหม่ยังต่ำกว่าเงินเดือนเดิม แต่หากสูงกว่าอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการประเภทที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการตามประเภทที่กลับเข้ารับราชการนั้น

ลักษณะ ๒

บำเหน็จบำนาญพิเศษ

มาตรา ๓๖ เมื่อข้าราชการผู้ใดประสบเหตุตั้งที่บัญชีไว้

ไว้ในลักษณะนี้ ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษให้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษเป็นสิทธิเฉพาะตัว จะโอนไม่ได้

มาตรา ๓๗ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขนหรือขา หนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการบวบเจ็บ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้ว และแสดงว่าถึงทุกพหุภาพไม่สามารถจะ

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๑๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๑๙๕๔

รับราชการต่อไปได้อีกเลย ทั้งนี้เพราะเหตุปฏิบัติราชการ
ในหน้าที่หรืออุทฺปะษุณฺณราชเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่
ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญประดุจกับที่ได้รับบำนาญพิเศษด้วย เว้น
แต่การได้รับอันตราย ได้รับการบ้วยเจ็บ หรือการถูก
ประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเกินเลื่ออย่างร้ายแรง
หรือจากความผิดของตนเอง

มาตรา ๓๘ ข้าราชการผู้ใดได้รับบำเหน็จหรือบำนาญ
ไปแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพลทหารกองประจำการ
หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด
ผู้ใดซึ่งได้ออกจากราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหารไปแล้ว
ถ้าภายในกำหนดเวลาสามปี นับแต่วันออกจากราชการ
หรือพ้นจากหน้าที่ทหาร ปรากฏหลักฐานชัดแจ้งว่า ผู้นั้น
เกิดบ้วยเจ็บถึงทุพพลภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติ
หน้าที่ราชการระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการหรือทำหน้าที่ทหารอยู่
ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๗ และถ้าถึงตบะก็ให้จ่าย
บำนาญตามมาตรา ๔๑ ทั้งนี้ให้จ่ายให้ นับแต่วันขอ และ
ในกรณีที่ได้รับบำเหน็จไปแล้ว ก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญ
พิเศษแต่อย่างเดียว

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

มาตรา ๓๕ การคำนวณเบ็ดานาญพิเศษ ให้เจ้ากระทรวงเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ประกอบกับความพิการและทุพพลภาพของผู้นั้น ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ในยามปกติ มีอัตราตั้งแต่ห้าในห้าสิบส่วนจนถึงยี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอากาศยานในอากาศ หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำ หรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๓) เวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบในห้าสิบส่วนจนถึงสามสิบห้าในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือนสุดท้าย ในกรณี

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๓

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

ที่ไม่มีเงินเดือน ให้ถืออัตราเงินเดือนทหารตามที่กระทรวง
กลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๔๐ ผู้ได้รับอันตรายถึงหุพพลภาพดังกล่าวใน
มาตรา ๓๗ แม้จะยังไม่มีสิทธิรับบำนาญปกติ ก็ให้ได้รับ
บำนาญปกติได้ คิดตามอัตราที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒
บวกกับบำนาญพิเศษด้วย

มาตรา ๔๑ ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถ้า
ถึงแก่ความตายเพราะเหตุนั้น ก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอก
จากบำนาญปกติซึ่งอาจตกทอดตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ
๓ ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามมาตรานี้ให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิ
อีกด้วย ตามเกณฑ์ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ และมาตรา
๔๕ ดังนี้

(๑) ในยามปกติเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้าย
ของผู้ตาย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดย
อากาศยานในอากาศ หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ
โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๙๔

ทำการกวาดตุนระเบิด หรือมีหน้าที่ชุด ทำลาย ทำ หรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิช หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

มาตรา ๔๒ ข้าราชการผู้ใดได้รับการป่วยเจ็บจนทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๗ เพราะเหตุ

(๑) ต้องไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ

(๒) ต้องประจำปฏิบัติราชการในท้องที่กันดารที่จะต้องเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บซึ่งท้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎีกา

ถ้าปรากฏว่า ความป่วยเจ็บทุพพลภาพนั้นได้เกิดเนื่องจากการต้องไปปฏิบัติราชการหรือต้องประจำปฏิบัติราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๕

ตอนที่ ๒๕ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๙๔

นั้น ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๗ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามมาตรา ๔๑ (๑)

มาตรา ๔๓ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามกระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดสูญหายไปและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถึงตาย เมื่อพ้นกำหนดสองเดือนนับแต่วันสูญหาย ให้สันนิษฐานไว้ก่อนเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่า ผู้นั้นถึงแก่ความตายในวันที่สูญหาย และให้จ่ายบำนาญพิเศษตามบทบัญญัติในมาตรา ๔๑

ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ผู้ที่ต้องสันนิษฐานว่าตายตามความในวรรคก่อนมิได้ตาย ก็ให้หยุดจ่ายบำนาญพิเศษนั้น และถ้าเจ้ากระทรวงจะต้องจ่ายเงินให้ในระหว่างเวลาที่ต้องสันนิษฐานว่าถึงแก่ความตาย ก็ให้หักจำนวนเงินทั้งหมดที่จ่ายไปแล้วออกจากจำนวนเงินที่ต้องจ่ายนั้น

มาตรา ๔๔ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามกฎหมายดังนี้

(๑) บุตร ให้ได้รับสองส่วน แต่ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๖

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖ ๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

(๒) สามหรือกรียา ให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่
ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้บำนาญพิเศษในอนุมาตรา
ใดดังกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ก็ให้แบ่งบำนาญ
พิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วนในอนุมาตราที่มีทายาท
ผู้มีสิทธิได้บำนาญพิเศษ

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้บำนาญพิเศษดังกล่าวทั้ง ๓
อนุมาตรา ก็ให้บุคคลซึ่งมีหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการ
ผู้ตายอยู่ หรือเป็นผู้อยู่ในความอุปการของผู้ตาย ซึ่งเจ้า
กระทรวงพิจารณาเห็นสมควร เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วน
ที่เจ้ากระทรวงจะได้กำหนดให้

ผู้อยู่ในอุปการตามความหมายในวรรคก่อน คือ ผู้ที่
ได้อาศัยอยู่ในความอุปการของผู้ตายตลอดมา โดยจำเป็นต้องมี
ผู้อุปการ และความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อน
เพราะขาดความอุปการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๗

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

ถ้าบุคคลผู้ที่ได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ตายลงหรือหมดสิทธิไป ก็ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น

มาตรา ๔๕ บำนาญพิเศษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ ให้จ่ายโดยกำหนดเวลาและเงื่อนไข ดังนี้

(๑) บุตร ให้มีสิทธิได้รับจนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ เว้นแต่เมื่ออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์นั้นกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือในชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า ก็ให้ได้รับต่อไปตลอดเวลาที่ยังทำการศึกษาอยู่ในสถานศึกษา แต่ไม่เกินอายุยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

(๒) สามีหรือภริยาให้ได้ บัดตลอดชีวิต เว้นแต่ทำการสมรสใหม่

(๓) บิดามารดา ให้ได้รับตลอดชีวิต

(๔) บุคคลอื่นนอกจากที่ได้กล่าวใน (๑) (๒) และ

(๓) ถ้าอายุยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ ให้โอนโลมรับอย่างบุตรแล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวแล้ว ให้รับอยู่เพียงสิบปี

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเป็นผู้พิการถึงทุพพลภาพ
อยู่ก่อนแล้ว หรือในระหว่างที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ ก็
ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญพิเศษตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

มาตรา ๔๖ บำนาญพิเศษรายใด มีจำนวนยอดรวม
ไม่ถึงเดือนละสามสิบบาท บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นคำ
ขอเปลี่ยน เป็นรับบำเหน็จพิเศษแทนได้ เป็นจำนวนเท่ากับ
บำนาญพิเศษหกสิบเดือน แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามร้อยบาท

มาตรา ๔๗ การขอบำนาญพิเศษต้องแสดงรายงาน
แพทย์ที่ทางราชการรับรองกับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับ
อันตราย ได้รับการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

ในกรณีตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ ให้แสดงถึงเหตุการณ์
อันทำให้ควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตาย

ลักษณะ ๓

บำนาญตกทอด

มาตรา ๔๘ ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการ
อยู่ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดตาย ถ้าความตายนั้น
มิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๘

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

ก็ให้ทายาทได้รับบำนาญตกทอดในอัตรากำลังหนึ่ง ของบำนาญ
ปกติตามวิธีคำนวณในมาตรา ๓๒ และตามเกณฑ์ตั้งบัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕

แม้ผู้ถึงแก่ความตายนั้นจะยังไม่มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ
ก็ให้คำนวณบำนาญปกติได้เพื่อประโยชน์แห่งบทบัญญัติมาตรา
๕๓

มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๘ ผู้ใดได้รับบำนาญ
ปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญ
พิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ถึงแก่ความตาย ให้ทายาท
ของผู้นั้นได้รับบำนาญตกทอดต่อไปในอัตรากำลังหนึ่ง ของ
บำนาญที่ได้รับ หรือควรจะได้รับตามเกณฑ์ตั้งบัญญัติใน
มาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕

มาตรา ๕๐ บำนาญตกทอดรายใดมีจำนวนยอดรวมไม่
ถึงเดือนละสามสิบบาท บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นคำขอ
เปลี่ยนเป็นรับบำนาญแทนได้เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญตก
ทอดหกสิบเดือน แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามร้อยบาท

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

ลักษณะ ๔

การพิจารณาส่งจำแนกบ้านนาญ

มาตรา ๕๑ เมื่อกระทรวงเจ้าสังกัดได้รับเรื่องราวขอรับ
จำแนกหรือบ้านนาญแล้ว ให้รีบตรวจสอบนำส่งให้ถึง
กระทรวงการคลังภายในกำหนดหกสัปดาห์ นับแต่วันรับ
และเมื่อกระทรวงการคลังได้รับเรื่องราวดังกล่าวแล้ว ให้
รีบพิจารณาส่งภายในกำหนดหกสัปดาห์ นับแต่วันรับ ทั้งนี้
เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะความผิดของผู้ขอเอง หรือใน
กรณีจำเป็นอย่างอื่น

ลักษณะ ๕

การเสียดิถีรับบ้านนาญ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดได้รับบ้านนาญปกติหรือบ้านนาญตกทอด
อยู่ ถ้า

(๑) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำ
พิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ
หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

(๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ตามกฎหมายว่าด้วย
ล้มละลาย

ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอด
ตั้งแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด

มาตรา ๕๓ ข้าราชการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำ
ผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัย
เรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณา
วินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับ
โทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้อง
ถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับ
บำนาญตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๕๔ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับ
บำนาญปกติ หรือได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ
หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัด ผู้ใดกระทำความผิดอาญาซึ่ง
ไม่ใช่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้
กระทำโดยประมาท หรือถูกฟ้องว่าเป็นบุคคลล้มละลาย
ทุจริต ถ้าถึงแก่ความตายก่อนมีคดีหรือก่อนคดีถึงที่สุด ให้

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๒

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

กระทรวงเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นเคยสังกัดอยู่พิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้นั้นได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงไว้เกินกว่าหนึ่งปีแล้ว ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๔๕ ทายาทดังต่อไปนี้ ไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕

(๑) ผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้เจ้าบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๒) ทายาทตามมาตรา ๔๔ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้ทายาทด้วยกันถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๓) ผู้ที่ได้ฟ้องเจ้าบำนาญหรือผู้ที่ก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตน หว่าทำความผิดโทษประหารชีวิต และตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า มีความผิดฐานฟ้องเท็จหรือทำพยานเท็จ

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

ลักษณะ ๖

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๖ ข้าราชการผู้ใดลาออกไปดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทน หรือสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้นับเวลาระหว่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทน หรือสภาผู้แทนราษฎร ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๗ ผู้ซึ่งไปหรือผู้ซึ่งทางราชการส่งอนุญาตให้ไปศึกษาวิชาในต่างประเทศก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อเข้ารับราชการให้มีสิทธินับเวลาระหว่างไปศึกษาวิชาในต่างประเทศเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๘ ข้าราชการผู้ใดกลับเข้ารับราชการก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๔

ตอนที่ ๒๔ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๑ เมษายน ๒๔๘๔

บ้านาญที่ให้อยู่ในขณะที่กลับเข้ารับราชการนั้น อาจให้นับ
เวลาราชการหลายตอนต่อกันได้ ก็ให้ผู้นั้นมีสิทธิได้นับเวลา
ราชการตอนก่อนกับตอนหลังต่อกันได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๔

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๔

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี

พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๔ .

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติ^{นี้}เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัติ^{นี้}ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่
ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการเพราะเลิก หรือยุบตำแหน่ง
หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือซึ่งออกตามบท
บัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือทหารซึ่ง
ออกจากกองหนุนเบยหัวดี”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้
แทน

ฉบับพิเศษ หน้า ๓

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

“มาตรา ๓๐ ข้าราชการผู้ใด

(๑) ลาออกโดยไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญจากการรับราชการก่อนลาออก

(๒) ถูกปลดออกหรือถูกไล่ออกในกรณีกระทำผิด วินัยอย่างร้ายแรง

(๓) ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิที่จะรับ บำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการ สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะการรับราชการครั้งใหม่เท่านั้น

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่

- (ก) นายทหารซึ่งถูกปลดออกจากประจำการเป็นนายทหารกองหนุนโดยมิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญ
- หากได้เข้ารับราชการอีก

(ข) นายทหารซึ่งลาออกจากประจำการเป็นนายทหารกองหนุนโดยมิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญ หากได้เข้ารับราชการเป็นทหารอีก และออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญในขณะเป็นทหาร

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

(ค) ข้าราชการผู้สมัครรับบำเหน็จเพื่อบำเหน็จก่อน
ออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตาม
กฎหมายที่ใช้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร
พุทธศักราช ๒๔๘๒ หรือพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒

(ง) ข้าราชการการเมืองที่ต้องออกหรือต้องพ้นจาก
ตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ
ยังมิได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับวันราชการตอนที่ต้องออกหรือ
ต้องพ้นจากตำแหน่ง

การไปรับราชการต่างประเทศหรือวงกรม ถ้าเวลาราชการ
ไม่ติดต่อกัน และพิสูจน์ไม่ได้ว่าทางราชการสั่ง ให้ถือว่าเป็น
การลาออกจากสังกัดเดิม”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ วรรคแรกแห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๕ ภายใต้งบับแห่งบทบัญญัติมาตรา ๓๐ วรรค
๓ (ง) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

ตอนที่ ๔๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๔

๒๔๙๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๔ ข้าราชการ
ผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ามา
รับราชการใหม่ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการ
ครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ ให้
รับบำนาญรวมกันไปด้วย แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบำนาญสูง
กว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการ
ครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม
ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้รับบำนาญ
ในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลังให้คำนวณบำนาญ
โดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในครั้งใหม่ และ
เฉพาะเวลาราชการในครั้งใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญ
ในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

๑๕๖

เล่ม ๓๐ ตอนที่ ๑๐ ราชกิจจานุเบกษา ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๖

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๙๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๖

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

เล่ม ๑๐ ตอนที่ ๑๐ ราชกิจจานุเบกษา ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๖

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๖”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑
กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทวิเคราะห์ศัพท์คำว่า “เงินเดือน
เดือนสุดท้าย” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่
ได้รับจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออก
จากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และ
หรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องผ่านอัตราเป็นปกติ และ
หรือสำหรับการสู้รบ ทั้งตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย แต่ไม่
รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๕๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕

เป็นปีที่ ๑๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติม กฎหมายว่าด้วย
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๖

เล่ม ๓๓ ตอนที่ ๗๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๔๕๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ
ขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดัง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติ^{นี้}เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๕๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัติ^{นี้}ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัด
จากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “เงินเดือน
เดือนสุดท้าย” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.
๒๔๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่
ได้รับจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออก
จากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา
และ หรือ สำหรับ ประจำตำแหน่งที่ต้องฝากอันตราเป็นปกติ
และหรือสำหรับการสู้รบ^{นี้} ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย
แต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ ส่วนข้าราชการตำรวจซึ่งกรม

ฉบับพิเศษ หน้า ๗

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๔๕๕

ตำรวจสังกัดตั้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตำรวจ โดยได้รับ
เงินเดือนจากผู้จ้างเงินเดือนเดือนสุดท้าย หมายความว่า
เงินเดือน ที่ผู้จ้าง จ่ายตามคำสั่ง ของ ผู้บังคับบัญชา ตามอัตรา
เงินเดือนในบัญชีต่อท้าย พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการกำหนด
อัตราเงินเดือน การกำหนดคุณสมบัติ พนความรู้ วรรคเลือก
ตรวจสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง
และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ เดือนสุดท้ายที่
ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา
และหรือสำหรับ ประจำตำแหน่ง ที่ต้องผ่านอันตรายเป็นปกติ
และหรือสำหรับการสู้รบ ทั้งนี้ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย แต่
ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ผู้อุปการะ” และ
“ผู้อยู่ในอุปการะ” ต่อจากวรรคสุดท้ายของมาตรา ๔ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ดัง
ต่อไปนี้

““ผู้อุปการะ” หมายความว่า

(๑) ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์
จนที่บิดามารดากับบุตร หรือ

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕

(๒) ผู้ที่ได้^๑อุปการะข้าราชการประจำ หรือข้าราชการ
บำนาญ ผู้^๒รายได้ไม่เพียงพอ แก้อัตภาพ หรือได้^๓อุปการะ
ข้าราชการบำนาญ ผู้^๔ซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพ หรือวิกลจริต ไม่
สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ผู้^๕อุปการะตามข้อนี้ต้องเป็นผู้ให้
อุปการะประจำเป็นส่วนใหญ่

“ผู้อยู่ในอุปการะ” หมายความว่า ผู้^๖ที่ได้^๗อยู่ในความ
อุปการะของผู้ตายตลอดมา โดยจำเป็นต้องมี^๘ผู้อุปการะและ
ความตายของผู้^๙นั้นทำให้^{๑๐}ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความ
อุปการะ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งได้แก้ไข
เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับ
ที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ข้าราชการผู้ใด

(๑) ลาออกโดยไม่มีสิทธิได้รับ^{๑๑}เบี้ยหวัด บำเหน็จ
หรือบำนาญ จากการรับราชการต่อนก่อนลาออก

(๒) ถูกปลดออกหรือถูกไล่ออก ในกรณีกระทำ
ผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๑๓ ตอนที่ ๑๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๔๕๕

(๓) ออกจากราชการโดยได้รับ หรือมีสิทธิที่จะรับ
บำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการ
สำหรับ คำนวณ บำเหน็จบำนาญ เฉพาะการรับราชการครั้งใหม่
เท่านั้น

ความในมาตรานี้ให้ใช้บังคับแก่

(ก) นายทหาร ซึ่งถูกปลด ออกจากประจำการ เป็น
นายทหารกองหนุน โดยมีได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ
หากได้เข้ารับราชการอีก

(ข) นายทหาร ซึ่งลาออกจากประจำการ เป็นนาย-
ทหารกองหนุน โดยมีได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ
หากได้เข้ารับราชการเป็นทหารอีก และออกจากราชการเพื่อ
รับบำเหน็จบำนาญในขณะที่เป็นทหาร

(ค) ข้าราชการ ผู้มีสิทธิรับ บำเหน็จเพื่อบำเหน็จ
ก่อน ออกจากราชการ ต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง
ตามกฎหมายที่ใช้อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ทหาร พุทธศักราช ๒๔๘๒ หรือพระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๐

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๔๕๕

(ง) ข้าราชการการเมืองที่ต้องออกหรือต้องพ้นจากตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และยังมีได้รับบำเหน็จบำนาญ สำหรับวันราชการ ตอนที่ ต้องออกหรือต้องพ้นจากตำแหน่ง

(จ) ข้าราชการ ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ และเลิกระบามานาญในขณะทีกลับเข้ารับราชการใหม่นั้น

การบอกเลิกระบามานาญดังกล่าวใน (จ) จะต้องกระทำเสียภายในสามสิบวัน นับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่

การบอกเลิกระบามานาญ ให้ทำเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อเป็นหลักฐาน ส่งไปยังกระทรวงการคลัง โดยผ่านกระทรวงเจ้าสังกัด

การไปรับราชการต่างกระทรวง ทบวง กรม ถ้าเวลาราชการไม่ติดต่อกันและพิสูจน์ไม่ได้ว่าทางราชการสั่ง ให้ถือว่าเป็นการลาออกจากสังกัดเดิม ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ กันยายน ๒๔๕๕

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๕ ภายใต้มงกัษแห่งบทบัญญัติ มาตรา ๔๐ วรรค ๓ (ง) และ (จ) ข้าราชการผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ามารับราชการใหม่ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการครั้งใหม่ น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ จะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการครั้งหลัง จนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้คงบำนาญในระหว่างนั้นเมื่อกออกจากราชการตอนหลังให้ คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริง ใน ตอน ใหม่ และ เฉพาะ เวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้”

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๒

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๔๘๘

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๔ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

(๑) บุตร ให้ได้รับสองส่วน แต่ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามี หรือ ภริยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ ในอนุมาตราใดดังกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ก็ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้น ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วน ในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ ดังกล่าว ทั้ง ๓ อนุมาตรา ก็ให้บุคคลซึ่งเจ้ากระทรวงพิจารณาเห็นว่าหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่ หรือเป็นผู้อยู่ในความอุป-

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๔๕๕

การของผู้ตาย เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่เจ้ากระทรวง
จะได้กำหนดให้

ถ้าบุคคลผู้ได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามทักกล่าวมาข้างต้น
นั้นตายลงหรือหมดสิทธิไป ก็ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอัน
ยุติลงเพียงนั้น”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ แห่งพระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๘ ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการ
อยู่ หรือทหารกองหนุนมทบหวัดตาย ถ้าความตายนั้น
มิได้เกิดขึ้น เนื่องจากการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ของตนเอง
ก็ให้ทายาท หรือในกรณีที่ไม่มีทายาท ก็ให้ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่
ในอุปการะ แล้วแต่กรณี ได้รับบำนาญตกทอดในอัตราทั้งหมด
ของบำนาญปกติ ตามวิธีคำนวณในมาตรา ๓๒ และตามเกณฑ์
ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕

แม้ผู้ตายนั้นจะยังไม่มีสิทธิได้บำนาญปกติ ก็ให้คำนวณ
บำนาญปกติได้เพื่อประโยชน์แห่งบทบัญญัติมาตรานี้”

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๔

เล่ม ๓๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๔๙๕

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๘ ผู้ใดได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติหรือรับบำนาญพิเศษเพราะเหตุอุปพลภาพ ถึงแก่ความตาย ให้ทายาทหรือในกรณีที่ไม่มียาทาท ก็ให้ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะแล้วแต่กรณี ของผู้นั้น ได้รับบำนาญทดแทนต่อไปในอัตราส่วนหนึ่งของบำนาญที่ได้รับ หรือควรจะได้รับตามเกณฑ์ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕”

มาตรา ๑๑ การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ สำหรับผู้ที่ได้กลับเข้ารับราชการใหม่ ก่อนวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ ให้บอกเลิกได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยสี่สิบวัน นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้ต้องกระทำในขณะที่ยังรับราชการอยู่ และในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนมาแล้ว ให้คืนบำนาญและเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไปแล้วตั้งแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่ให้หมดเสียก่อนวันออกจากราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๕

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ กันยายน ๒๔๕๕

มาตรา ๑๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษา
การตามพระราชบัญญัติ^{นี้}

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับ^{นี้} คือ

๑. เนื่องจากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๕๑ ให้ข้าราชการดำรงชั้นกรมดำรง
ตั้งแต่งตั้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการดำรง โดยได้รับเงินเดือนจากผู้
ว่าจ้าง ซึ่งมีฐานะเป็นข้าราชการดำรง จึงจำต้องแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ให้สอดคล้อง
กันด้วย

๒. ข้าราชการซึ่งออกจากราชการ โดยได้รับ บำนาญไปแล้ว
เป็นผู้ออกจากราชการไปโดยไม่มีความผิด เมื่อกลับเข้ารับราชการใหม่
ก็สมควรให้ประโยชน์ในการนับเวลาราชการตอนก่อนกับตอนหลังติดต่อกันได้

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๖

เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๗ กันยายน ๒๔๘๕

๓. เพื่อเหมาะสมแก่ความเป็นอยู่และความเป็นธรรมแก่ข้าราชการซึ่งได้รับราชการมานาน จึงสมควรให้สิทธิในการคำนวณบำนาญตามกฎหมายโดยไม่มีข้อจำกัดชั้นสูงไว้สำหรับบำนาญที่จะพึงได้รับ

๔. เนื่องจากข้าราชการประจำ ตลอดจนข้าราชการบำนาญบางคน บิดา มารดา ได้ตายเสียตั้งแต่เด็ก ต้องอาศัยญาติพี่น้อง เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย หรือผู้มีบุญอื่น ๆ ช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษามาตั้งแต่เยาว์วัย เช่นเดียวกับบิดามารดา จนกระทั่งเข้ารับราชการเมื่อข้าราชการผู้นั้นถึงแก่กรรมลง โดยที่มิได้มีบุตรภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดูมากควรได้รับบำนาญตกทอดเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้สำหรับผู้รับบำนาญพิเศษ และในทำนองเดียวกันข้าราชการที่ไม่เป็นบิดามารดาและบุตรภริยา แต่ได้อุปการะเลี้ยงดูหนึ่งผู้ใดไว้เมื่อข้าราชการผู้นั้นถึงแก่กรรม ย่อมเป็นเหตุให้ผู้ผู้อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูได้รับความเดือดร้อน จึงเป็นการสมควรที่จะให้ผู้ผู้อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูได้รับบำนาญตกทอดด้วย และเนื่องจากเงินไม่มีบทนิยามคำว่า ผู้อุปการะ และผู้ผู้อยู่ในอุปการะ ฉะนั้น จึงควรมีบทนิยามไว้เพื่อให้ชัดเจน

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๔

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๐๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

เป็นปีที่ ๑๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วย
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๕

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยมีสิทธิได้รับบำนาญก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้ากลับเข้ารับราชการใหม่ คำว่า “เงินเดือนเดิม” ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ให้หมายถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับอันดับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการรวมกับเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ.) ตามเกณฑ์ครั้งสุดท้ายก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๔ เพื่อประโยชน์แห่งมาตรา ๓๑ วรรคท้าย ของพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ให้รวมเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ.) ตามเกณฑ์ครั้งสุดท้ายก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเข้ากับเงินเดือน

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

เดือนสุดท้ายที่ได้รับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
ซึ่งให้ตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณบำเหน็จบำนาญตามความในวรรค
ท้ายแห่งมาตรานี้ด้วย

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๓ บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนั้น ให้แก่
ข้าราชการผู้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการผู้ใดมีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์
จะลาออกจากราชการก็ให้ผู้มีอำนาจส่งอนุญาตให้ลาออกจาก
ราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุได้”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔ แห่งพระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้
แก่ข้าราชการซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ
ครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จ
บำนาญครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจาก

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

ราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจส่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อ
รับบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานได้”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ ข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณ
บำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว ออกจากราชการเพราะ
ลาออกและไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามความ
ในมาตรา ๕ ก็ให้ได้รับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ ข้าราชการการเมืองตำแหน่งรัฐมนตรีซึ่งได้
รับราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองมาแล้วและมีเวลา
ราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองรวมกันไม่น้อยกว่าสิบ
ปีบริบูรณ์ เมื่อออกจากตำแหน่งและไม่ประสงค์จะรับบำเหน็จ
บำนาญตามความในบทแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยประการอื่น
ก็ให้มีสิทธิรับบำนาญเดือนละสองพันบาท

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๘

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

แต่ถ้าข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับหรือเคยได้รับบำนาญปกติอยู่ก่อนแล้ว เมื่อข้าราชการผู้นั้นได้ใช้สิทธิตามความในวรรคก่อน สิทธิรับบำนาญที่มีอยู่แล้วนั้นเป็นอันสิ้นไป

การคำนวณเวลาราชการตามความในมาตรานี้ ไม่ให้รวมเวลาราชการที่ผู้นั้นได้รับบำเหน็จบำนาญไปแล้ว ถ้ามีเข้าด้วย”

มาตรา ๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๔๔ บำนาญปกติให้จำกัดจำนวนอย่างสูงไม่เกินเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๑ ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถ้าถึงแก่ความตาย เพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอกจากบำเหน็จตกทอดซึ่งจะได้รับตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๓ ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ อีกด้วย
ดังนี้

(๑) ในยามปกติเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๕

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

(๒) ผู้หน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอากาศยานในอากาศหรือผู้หน้าที่ต้องทำการโคจร หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยเรือดำน้ำ หรือผู้หน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือผู้หน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือผู้หน้าที่ขุด ทำลาย ทำหรือประกอบวัตถุระเบิด หรือผู้หน้าที่เกี่ยวกับไอพิน หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย ”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๖ บำนาญพิเศษรายได้อาจมีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามร้อยบาท บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับ จะยื่นคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำเหน็จพิเศษแทนได้ เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือนแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามพันบาท ”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกลักษณะ ๓ บำนาญตกทอด
มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๕
และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปในแทน ตามลำดับ

“ ลักษณะ ๓

บำเหน็จตกทอด

มาตรา ๔๘ ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่
หรือทหารกองหนุนมียศพลตาย ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้น
เนื่องจากการประพฤติด้อย่างร้ายแรงของตนเอง ก็ให้จ่าย
เงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณใน
มาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔
และให้จ่ายตามส่วนที่กำหนดในมาตรานั้น แต่บุตรซึ่งมีอายุ
ครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วในวันที่ข้าราชการผู้นั้นตาย ไม่มีสิทธิ
ได้รับเงินบำเหน็จตกทอด เว้นแต่กำลังศึกษาในชั้นเตรียม
อุดมศึกษาหรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการ
รับรองให้เทียบเท่าและยังมีอายุไม่เกินยี่สิบหกปีบริบูรณ์ หรือ
เว้นแต่เป็นบุคคลที่พิการถึงทุพพลภาพ

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๘ ผู้ได้รับบำนาญปกติ อยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้ได้รับบำนาญ พิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ถึงแก่ความตาย ให้จ่ายเงินเป็น บำเหน็จตกทอดให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ เป็น จำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้ รับนั้น และให้จ่ายตามส่วนที่กำหนดในมาตรานั้น แต่บุตร ซึ่งมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วในวันที่ข้าราชการผู้นั้นตาย ไม่ มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอด เว้นแต่กำลังศึกษาในชั้น เตรียมอุดมศึกษาหรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทาง ราชการรับรองให้เทียบเท่าและยังมีอายุไม่เกินยี่สิบหกปี บริบูรณ์ หรือเว้นแต่เป็นบุคคลที่พิการถึงทุพพลภาพ

มาตรา ๕๐ การคำนวณเงินบำเหน็จตกทอดตามความใน ลักษณะนี้ รายได้ได้ผลเป็นยอดเงินบำเหน็จตกทอดไม่ถึง สามพันบาท ก็ให้จ่ายเป็นเงินบำเหน็จตกทอดสามพันบาท”

มาตรา ๑๓ บทบัญญัติมาตรา ๑๒ ไม่กระทบกระทั่งสิทธิ ของผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญตกทอดอยู่แล้วก่อนวันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๔ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับเบี้ยหวัดบำนาญ โดยคำนวณจากอัตราเงินเดือนที่ได้รับอยู่ก่อนวันที่พระราช

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๒

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

บัญญัตินี้ใช้บังคับและได้รับเงินเพิ่มอยู่ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราวสำหรับผู้ที่ได้รับเงินในงบประมาณเบี่ยงหวัดบ้านาญ พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้ได้รับเบี่ยงหวัดบ้านาญตามอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ได้รับบ้านาญโดยคำนวณจากอัตราเงินเดือนที่ได้รับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่โดยมิได้นับเวลาราชการติดต่อกัน เมื่อออกจากราชการในภายหลัง สำหรับบ้านาญเดิมที่จะได้รับ ให้ได้รับตามอัตราในบัญชีดังกล่าวในวรรคแรก

บทบัญญัติในวรรคแรกให้ใช้บังคับเฉพาะผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับเบี่ยงหวัดบ้านาญเพราะเหตุที่ได้รับราชการ

มาตรา ๑๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๓

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

“บัญชีอัตราเบี้ยหวัดบ้านานู

ท้ายพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ

(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒

เบี้ยหวัด บ้านานูเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัดบ้านานู บาท	เบี้ยหวัด บ้านานูเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัดบ้านานู บาท
ไม่เกิน ๑	๒๕	๔๒	๔๐๔
๒	๔๐	๔๔	๔๑๘
๓	๕๕	๔๖	๔๓๒
๔	๗๐	๔๘	๔๔๖
๕	๘๕	๕๐	๔๖๐
๖	๙๗	๕๕	๔๘๒.๕๐
๗	๑๐๕	๖๐	๕๒๕
๘	๑๒๑	๖๕	๕๕๗.๕๐
๙	๑๓๓	๗๐	๕๙๐
๑๐	๑๔๕	๗๕	๖๒๒.๕๐
๑๑	๑๕๔	๘๐	๖๕๕
๑๒	๑๖๓	๘๕	๖๘๗.๕๐
๑๓	๑๗๒	๙๐	๗๒๐

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๔

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

เบี่ยงหวัด บ้านาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี่ยงหวัดบ้านาญ บาท	เบี่ยงหวัด บ้านาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี่ยงหวัดบ้านาญ บาท
๑๔	๑๘๑	๕๕	๗๕๒.๕๐
๑๕	๑๕๐	๑๐๐	๗๘๕
๑๖	๑๕๕	๑๑๐	๘๕๐
๑๗	๒๐๘	๑๒๐	๕๑๕
๑๘	๒๑๗	๑๓๐	๕๘๐
๑๙	๒๒๖	๑๔๐	๑,๐๔๕
๒๐	๒๓๕	๑๕๐	๑,๑๑๐
๒๒	๒๕๑	๑๖๐	๑,๑๗๕
๒๔	๒๖๗	๑๗๐	๑,๒๔๐
๒๖	๒๘๓	๑๘๐	๑,๓๐๕
๒๘	๒๙๕	๑๙๐	๑,๓๗๐
๓๐	๓๑๕	๒๐๐	๑,๔๓๕
๓๒	๓๓๐	๒๒๐	๑,๕๐๐
๓๔	๓๔๕	๒๔๐	๑,๖๗๕
๓๖	๓๖๐	๒๖๐	๑,๗๕๐
๓๘	๓๗๕	๒๘๐	๑,๘๒๕
๔๐	๓๙๐	๓๐๐	๑,๙๐๐

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๕

เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัดบำนาญ บาท	เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัดบำนาญ บาท
๓๕๐	๒,๓๑๐	๘๐๐	๔,๕๓๕
๔๐๐	๒,๕๘๕	๙๐๐	๔,๘๘๕
๔๕๐	๒,๘๖๐	๑,๐๐๐	๕,๒๓๕
๕๐๐	๓,๑๓๕	๑,๒๐๐	๕,๘๓๕
๕๕๐	๓,๓๘๕	๑,๔๐๐	๖,๔๓๕
๖๐๐	๓,๖๓๕	๑,๖๐๐	๗,๐๓๕
๖๕๐	๓,๘๘๕	๑,๘๐๐	๗,๖๓๕
๗๐๐	๔,๑๓๕	๒,๐๐๐	๘,๒๓๕
๗๕๐	๔,๓๘๕		

ผู้ใดได้รับเบี้ยหวัดบำนาญเดิมอยู่ไม่ตรงกับอัตราในบัญชีนี้ แต่ได้รับอยู่ระหว่างสองอัตราใดก็ให้ได้รับเบี้ยหวัดบำนาญโดยคำนวณเพิ่มให้ตามส่วนในระหว่างสองอัตรานั้น

ตัวอย่าง บำนาญเดิมอัตรา ๕๒ บาท เป็นอัตราที่ไม่ตรงกับอัตราในบัญชีนี้ แต่เป็นอัตราที่อยู่ในระหว่างอัตรา ๕๐ บาท กับ ๕๕ บาท

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๖

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

บ้านาญเดิม ๕๐ บาท	ได้บ้านาญใหม่
๔๖๐ บาท	
บ้านาญเดิม ๕๕ บาท	ได้บ้านาญใหม่
๔๕๒.๕๐ บาท	
ฉะนั้น บ้านาญเดิม ๕๒ บาท	จะได้บ้านาญตาม
ส่วนโดยคำนวณ ดังต่อไปนี้	
บ้านาญเดิมต่างกัน ๕ บาท	บ้านาญใหม่ต่างกัน
๓๒.๕๐ บาท	
ฉะนั้น บ้านาญเดิมต่างกัน ๑ บาท	บ้านาญใหม่จึง
ต่างกัน ๖.๕๐ บาท	
บ้านาญเดิมต่างกัน ๒ บาท	บ้านาญใหม่
จึงต่างกัน ๑๓.๐๐ บาท	
ดังนั้น บ้านาญเดิม ๕๐ + ๒ บาท (คือ ๕๒ บาท)	
บ้านาญที่จะได้รับจึงเท่ากับ ๔๖๐ + ๑๓ บาท เป็น	
๔๗๓ บาท	

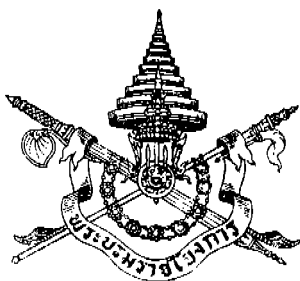
หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่รัฐบาลได้เสนอร่างกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ยกเลิกเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ.) โดยรวมเงินเพิ่มพิเศษเข้าเป็นเงินเดือน

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๗

เล่ม ๑๖ ตอนที่ ๑๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

จึงต้องแก้กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการให้สอดคล้องกัน และในโอกาสเดียวกันนี้ สมควรที่จะแก้หลักการบางประการในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการเสียในคราวเดียวกันด้วย เช่น เปิดโอกาสให้ข้าราชการผู้มียศหรือตำแหน่งบริบูรณ์ หรือมีเวลาราชการครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ได้ออกจากราชการรับบำเหน็จบำนาญได้ และยกเลิกบำนาญคกทอดซึ่งปรากฏว่ามีความยุ่งยากในทางปฏิบัติเป็นอันมาก และเปลี่ยนเป็นบำเหน็จคกทอด

อนึ่ง เนื่องจากการที่เอาเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ.) มารวมกับเงินเดือนและถือเป็นเงินเดือนนั้น เป็นผลให้ข้าราชการซึ่งออกจากราชการ ภายหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับบำนาญจำนวนสูงขึ้น ทั้ง ๆ ที่การคำนวณเป็นไปตามวิธีเดิม จึงสมควรปรับปรุงอัตราเบี้ยหวัดบำนาญของข้าราชการที่ได้รับอยู่ในขณะนั้นเพิ่มขึ้นให้สอดคล้องกัน เพื่อความเป็นธรรมแก่ข้าราชการซึ่งได้ปฏิบัติงานให้แก่บ้านเมืองมาแต่บัดนี้ด้วย

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๕๐๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๔

เป็นปีที่ ๑๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

เล่ม ๓๘ ตอนที่ ๕๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๔

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑
มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว
เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่อายุครบหกสิบปี-
บริบูรณ์นั้น เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นความ
จำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างอื่น จะต่อเวลาราชการให้รับ-
ราชการต่อไปอีกคราวละหนึ่งปีจนถึงอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์
ก็ได้”

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการการเมือง”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี
ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุข้าราชการดังบัญญัติไว้ใน

ฉบับพิเศษ หน้า ๓

เล่ม ๗๘ ตอนที่ ๘๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๔

มาตรา ๒๐ ขึ้นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จ บำนาญซึ่งมีอายุจะครบหกสิบปีบริบูรณ์ในบั้นปลายประมาณถัดไป ต่อเจ้ากระทรวงของผู้ขึ้นและกระทรวงการคลัง

เมื่อเจ้ากระทรวงได้รับบัญชีรายชื่อนั้นแล้วให้พิจารณา ถ้า เห็นว่าข้าราชการผู้ใดสมควรได้รับการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ตามความในมาตรา ๑๕ ก็ให้ดำเนินการต่อไป

การส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้กระทำก่อน สิ้นบั้นปลายประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์เป็น เวลาอย่างน้อยสองเดือน

เมื่อได้มีการส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใดแล้ว ให้ เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และ ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ถ. กิตติขจร

รองนายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๔

เล่ม ๙๘ ตอนที่ ๕๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๔

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่
ปีงบประมาณได้เปลี่ยนจากปีปฏิทินเป็นระยะเวลาตั้งแต่เดือนตุลาคม
ของปีหนึ่ง ถึงเดือนกันยายนของปีถัดไป และเป็นการสมควรที่จะเปลี่ยน
หลักเกณฑ์เกษียณอายุของข้าราชการให้สอดคล้องกับปีงบประมาณใหม่
โดยให้ผู้ที่มียุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์แล้ว พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบ-
ประมาณที่มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์นั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๓๗
เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๗๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๖ กันยายน ๒๕๐๕

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๐๕

ในพระปรมาภิไธย
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๕
เป็นปีที่ ๒๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๐๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔

“มาตรา ๒๓ ทวิ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่โอนมาจากข้าราชการส่วนจังหวัด ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในวันโอนเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย”

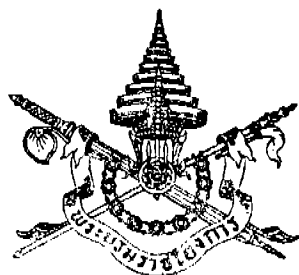
ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๖ กันยายน ๒๕๐๕

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ ในกรณีที่
ที่มีการโอนข้าราชการส่วนจังหวัดมาเป็นข้าราชการ ให้ผู้ที่โอนมา มีสิทธิ
ได้นับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนจังหวัดเป็นเวลาราชการ
สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการได้ด้วย จึงต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๘)

พ.ศ. ๒๕๑๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๒

เป็นปีที่ ๒๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ ทวิ แห่งพระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๗)
พ.ศ. ๒๕๐๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๓ ทวิ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณ
บำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่โอนมาจากข้าราชการส่วน
จังหวัด หรือข้าราชการที่โอนมาจากพนักงานเทศบาล ให้นับ
เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วย
บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในวันโอน เป็น
เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๔

เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๖ มีนาคม ๒๕๑๒

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อให้
ข้าราชการที่โอนมาจากพนักงานเทศบาลมีสิทธิได้นับเวลาระหว่างที่เป็น
พนักงานเทศบาลเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตาม
กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ด้วย

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๑๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๖

เป็นปีที่ ๒๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

เล่ม ๕๐ ตอนที่ ๑๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กันยายน ๒๕๑๖

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๖”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้ง
เงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ แต่ถ้าเป็นการคำนวณ
บำเหน็จบำนาญของข้าราชการ ซึ่งพ้นจากราชการเพราะเกษียณ
อายุตามมาตรา ๑๕ เงินเดือนเดือนสุดท้ายให้หมายความรวมถึง
เงินเดือนที่ได้เลื่อนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นด้วย

การเลื่อนเงินเดือนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นไม่ก่อ
ให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนที่ได้เลื่อน แต่เงินเดือนที่ได้เลื่อนนั้น
ให้ถือเสมือนว่าเป็นเงินเดือนเดิม

ข้าราชการผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลาย
ตำแหน่ง แล้วพ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้นจาก
ราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือน

ฉบับพิเศษ หน้า ๓

เล่ม ๕๐ ตอนที่ ๑๒๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ กันยายน ๒๕๑๖

สูงจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็น
เงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อให้
ข้าราชการซึ่งจะต้องออกจากราชการเพราะเกษียณอายุ ได้รับการ
พิจารณำหนดความชอบประจำปีของปีที่ออกจากราชการ และนำเงิน
บำเหน็จความชอบที่ได้รับนั้นมาคำนวณบำเหน็จบำนาญ

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๐)

พ.ศ. ๒๕๑๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๓

เป็นปีที่ ๒๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

เล่ม ๕๑ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๗

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑
มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “เงินเดือน
เดิม” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่
เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ แต่ในกรณีที่มีการ
ปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการ เงินเดือนเดิมให้หมายความถึง
เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจาก
ราชการและได้ปรับตามกฎหมายหรือข้อบังคับที่ใช้บังคับแก่
ข้าราชการนั้นแล้ว”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๓๑ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไข
เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับ
ที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้าราชการผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลาย
ตำแหน่ง แล้วพ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้นจาก

เล่ม ๕๑ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๓

ราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือน สูงจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็น เงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ ในกรณีที่มี กฎหมายหรือข้อบังคับปรับอัตราเงินเดือนของตำแหน่งที่มี เงินเดือนสูงก่อนข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือน ของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงที่ปรับตามกฎหมายหรือข้อบังคับ นั้นแล้ว เป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ”

มาตรา ๕ ให้ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับเบี้ยหวัดตามข้อ บังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเงินเบี้ยหวัด หรือบำนาญปกติ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ อยู่ในวันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามอัตรา ในบัญชีหมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้ บังคับโดยมิได้นับเวลาราชการติดต่อกันและถูกต้องบำนาญตาม มาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๕๕ เมื่อออกจากราชการใน หรือหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สำหรับบำนาญเดิมที่

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๓

จะได้รับ ให้ได้รับตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ให้ผู้ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยนิรโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ หรือกฎหมายว่าด้วยล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ ความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญปกติตามมาตรา ๕ หรือมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ ให้ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับบำนาญพิเศษตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษในฐานะทายาท ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ อยู่ในวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ให้รวมบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มที่ได้รับอยู่ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราวสำหรับผู้

เล่ม ๕๑ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๑

ที่ได้รับเงินในงบประมาณเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ. ๒๕๐๐ เข้าด้วยกันแล้วปรับให้ได้รับเป็นบำนาญพิเศษอย่างเดียวกับอัตราในบัญชีหมายเลข ๔ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษในฐานะทายาทผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นต้นมา และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับอยู่จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ได้รับบำนาญพิเศษตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๕ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้รวมบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มที่ได้รับอยู่ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราวสำหรับผู้ที่ได้รับเงินในงบประมาณเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ. ๒๕๐๐ เข้าด้วยกันแล้วปรับให้ได้รับเป็นบำนาญตกทอดอย่างเดียวกับอัตราในบัญชีหมายเลข ๖ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

บัญชีอัตราเบี้ยหวัดบ้านานู
ท้ายพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ
(ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๓

บัญชีหมายเลข ๑
บัญชีปรับอัตราเบี้ยหวัด หรือบ้านานูปกติ

เบี้ยหวัด บ้านานูเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บ้านานู บาท	เบี้ยหวัด บ้านานูเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บ้านานู บาท	เบี้ยหวัด บ้านานูเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บ้านานู บาท	เบี้ยหวัด บ้านานูเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บ้านานู บาท
		๓๒๕	๔๓๕	๑,๕๐๐	๑,๓๔๘	๓,๓๐๐	๔,๒๐๔
		๓๕๐	๕๐๐	๑,๖๐๐	๑,๘๖๐	๓,๘๐๐	๔,๓๑๕
		๓๗๕	๕๒๕	๑,๗๐๐	๑,๕๗๒	๓,๕๐๐	๔,๔๒๗
๒๐	๓๐	๔๐๐	๕๕๐	๑,๘๐๐	๒,๐๘๓	๔,๐๐๐	๔,๕๓๕
๓๐	๔๐	๔๒๕	๕๗๖	๑,๕๐๐	๒,๑๕๕	๔,๑๐๐	๔,๖๕๐
๔๐	๕๐	๔๕๐	๖๐๓	๒,๐๐๐	๒,๓๐๖	๔,๒๐๐	๔,๗๖๒
๕๐	๑๐๐	๔๗๕	๖๓๑	๒,๑๐๐	๒,๔๑๘	๔,๓๐๐	๔,๘๗๓
๖๐	๑๑๐	๕๐๐	๖๕๘	๒,๒๐๐	๒,๕๓๐	๔,๔๐๐	๔,๙๘๕
๗๐	๑๒๐	๕๕๐	๗๑๒	๒,๓๐๐	๒,๖๔๑	๔,๕๐๐	๕,๐๙๗
๘๐	๑๓๐	๖๐๐	๗๖๖	๒,๔๐๐	๒,๗๕๓	๔,๖๐๐	๕,๒๐๘
๙๐	๑๔๐	๖๕๐	๘๒๑	๒,๕๐๐	๒,๘๖๔	๔,๗๐๐	๕,๓๒๐
๑๐๐	๑๕๐	๗๐๐	๘๗๕	๒,๖๐๐	๒,๙๗๖	๔,๘๐๐	๕,๔๓๑
๑๒๐	๑๘๐	๗๕๐	๙๒๙	๒,๗๐๐	๓,๐๘๘	๔,๙๐๐	๕,๕๔๓
๑๔๐	๒๑๐	๘๐๐	๙๘๔	๒,๘๐๐	๓,๑๙๙	๕,๐๐๐	๕,๖๕๕
๑๖๐	๒๔๐	๘๕๐	๑,๐๓๘	๒,๙๐๐	๓,๓๑๑	๕,๑๐๐	๕,๗๖๗
๑๘๐	๒๗๐	๙๐๐	๑,๐๙๓	๓,๐๐๐	๓,๔๒๒	๕,๒๐๐	๕,๘๗๘
๒๐๐	๓๐๐	๙๕๐	๑,๑๔๗	๓,๑๐๐	๓,๕๓๔	๕,๓๐๐	๕,๙๙๐
๒๒๐	๓๓๐	๑,๐๐๐	๑,๒๐๑	๓,๒๐๐	๓,๖๔๖	๕,๔๐๐	๖,๑๐๒
๒๔๐	๓๖๐	๑,๑๐๐	๑,๓๑๐	๓,๓๐๐	๓,๗๖๕	๕,๕๐๐	๖,๒๑๕
๒๖๐	๓๙๐	๑,๒๐๐	๑,๔๑๙	๓,๔๐๐	๓,๘๗๖	๕,๖๐๐	๖,๓๒๗
๒๘๐	๔๒๐	๑,๓๐๐	๑,๕๒๗	๓,๕๐๐	๓,๙๘๗	๕,๗๐๐	๖,๔๓๘
๓๐๐	๔๕๐	๑,๔๐๐	๑,๖๓๗	๓,๖๐๐	๔,๐๙๘	๕,๘๐๐	๖,๕๕๐

เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บำนาญ บาท	เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บำนาญ บาท	เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บำนาญ บาท	เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บำนาญ บาท
๓,๒๕๐	๘,๒๓๒	๘,๗๔๓	๑๐,๐๐๐	๑๐,๕๐๐	๑๒,๐๒๑	๑๔,๐๐๐	๑๖,๕๒๓
๓,๕๐๐	๘,๕๒๐	๘,๗๕๐	๑๐,๐๐๐	๑๑,๐๐๐	๑๒,๖๔๖	๑๔,๕๐๐	๑๗,๑๘๕
๓,๗๕๐	๘,๘๑๗	๘,๐๐๐	๑๐,๑๕๕	๑๑,๕๐๐	๑๓,๒๗๑	๑๕,๐๐๐	๑๗,๘๕๖
๘,๐๐๐	๘,๑๑๕	๘,๒๕๐	๑๐,๔๕๕	๑๒,๐๐๐	๑๓,๘๖๖	๑๕,๕๐๐	๑๘,๕๒๓
๘,๒๕๐	๘,๔๑๒	๘,๕๐๐	๑๐,๗๗๑	๑๒,๕๐๐	๑๔,๕๒๑	๑๖,๐๐๐	๑๘,๒๒๗
๘,๕๐๐	๘,๗๑๐	๘,๗๕๐	๑๑,๐๘๔	๑๓,๐๐๐	๑๕,๑๘๕		
๘,๗๕๐	๘,๙๖๘	๑๐,๐๐๐	๑๑,๓๘๖	๑๓,๕๐๐	๑๕,๘๕๖		

หมายเหตุ ผู้ใดได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญเดิมอยู่ไม่ตรงกับอัตราในบัญชีนี้ แต่ได้รับอยู่ระหว่างสองอัตราใด ก็ให้ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญโดยคำนวณเพิ่มให้ตามส่วนในระหว่างสองอัตรานั้น เศษของบาทให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

ตัวอย่าง บำนาญเดิมอัตรา ๘๒๒ บาท เป็นอัตราที่ไม่ตรงกับอัตราในบัญชีนี้ แต่เป็นอัตราที่อยู่ในระหว่างอัตรา ๘๐๐ บาท กับ ๘๕๐ บาท

บำนาญเดิม ๘๐๐ บาท ได้บำนาญใหม่ ๘๓๕ บาท

บำนาญเดิม ๘๕๐ บาท ได้บำนาญใหม่ ๘๖๕ บาท

ฉะนั้น บำนาญเดิม ๘๒๒ บาท จะได้บำนาญตามส่วนโดยคำนวณดังต่อไปนี้

บำนาญเดิมต่างกัน ๕๐ บาท บำนาญใหม่ต่างกัน ๕๔ บาท

ฉะนั้น บำนาญเดิมต่างกัน ๑ บาท บำนาญใหม่จึงต่างกัน ๑ บาท ๐๘ สตางค์

บำนาญต่างกัน ๒๒ บาท บำนาญใหม่จึงต่างกัน ๒๓ บาท ๑๖ สตางค์

ดังนั้น บำนาญเดิม ๘๐๐ + ๒๒ บาท (คือ ๘๒๒ บาท) บำนาญที่จะได้รับจึงเท่ากับ ๘๓๕ + ๒๓ บาท ๑๖ สตางค์ เป็น ๘๕๘ บาท ๑๖ สตางค์ ปัดขึ้นเป็น ๘๕๙ บาท

บัญชีหมายเลข ๒

บัญชีปรับอัตราเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยนิรโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ

หรือกฎหมายว่าด้วยล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ

เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บำนาญ บาท	เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บำนาญ บาท	เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บำนาญ บาท	เบี้ยหวัด บำนาญเดิม บาท	ให้ได้รับ เบี้ยหวัด บำนาญ บาท
๑	๓๕	๘๐	๘๒๖	๒๔๐	๑,๕๔๔	๔๕๐	๓,๒๖๖
๕	๑๓๕	๕๐	๘๕๗	๒๖๐	๒,๐๗๘	๔๗๕	๓,๔๒๐
๑๐	๒๑๘	๑๐๐	๙๖๘	๒๘๐	๒,๒๑๒	๕๐๐	๓,๕๗๓
๒๐	๓๕๓	๑๒๐	๑,๑๐๕	๓๐๐	๒,๓๔๕	๕๕๐	๓,๘๕๓
๓๐	๔๖๕	๑๔๐	๑,๒๕๐	๓๒๕	๒,๔๕๕	๖๐๐	๔,๑๓๒
๔๐	๕๔๐	๑๖๐	๑,๓๕๑	๓๕๐	๒,๖๕๒	๖๕๐	๔,๔๑๐
๕๐	๖๑๔	๑๘๐	๑,๕๓๓	๓๗๕	๒,๘๐๖	๗๐๐	๔,๖๕๐
๖๐	๖๘๕	๒๐๐	๑,๖๗๖	๔๐๐	๒,๙๕๕	๗๕๐	๔,๙๑๓
๗๐	๗๕๖	๒๒๐	๑,๘๑๐	๔๒๕	๓,๑๑๓	๘๐๐	๕,๑๓๖

หมายเหตุ ผู้ใดได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญเดิมอยู่ไม่ตรงกับอัตราในบัญชีนี้ แต่ได้รับอยู่ระหว่างสองอัตรา
ใดก็ให้ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญโดยคำนวณเพิ่มให้ตามส่วนในระหว่างสองอัตรา นั้น เศษของ
บาท ให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

ตัวอย่าง บำนาญเดิมอัตรา ๓๔ บาท ๓๐ สตางค์ เป็นอัตราที่ไม่ตรงกับอัตราในบัญชีนี้ แต่เป็นอัตรา
ที่อยู่ในระหว่างอัตรา ๓๐ บาท กับ ๔๐ บาท

• บำนาญเดิม ๓๐ บาท ได้บำนาญใหม่ ๔๖๕ บาท

บำนาญเดิม ๔๐ บาท ได้บำนาญใหม่ ๕๔๐ บาท

ฉะนั้น บำนาญเดิม ๓๔ บาท ๓๐ สตางค์ จะได้บำนาญตามส่วนโดยคำนวณดังต่อไปนี้

บำนาญเดิมต่างกัน ๑๐ บาท บำนาญใหม่ต่างกัน ๗๕ บาท

ฉะนั้น บำนาญเดิมต่างกัน ๑ บาท บำนาญใหม่ต่างกัน ๗ บาท ๕๐ สตางค์

บำนาญเดิมต่างกัน ๔ บาท ๓๐ สตางค์ บำนาญใหม่ต่างกัน ๓๒ บาท ๒๕ สตางค์

ดังนั้น บำนาญเดิม ๓๐ + ๔.๓๐ บาท (คือ ๓๔ บาท ๓๐ สตางค์)

บำนาญที่จะได้รับจึงเท่ากับ ๔๖๕ + ๓๒.๒๕ บาท เป็น ๔๙๗ บาท ๒๕ สตางค์

ปัดขึ้นเป็น ๔๙๘ บาท

บัญชีหมายเลข ๓

บัญชีปรับอัตราบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเกิน ๑๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๓๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญพิเศษเดิม
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเกิน ๓๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๑๕๐ บาท แต่เมื่อเพิ่มตามนี้แล้วถ้ามีจำนวนเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท
๔. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ให้คงได้รับเท่าเดิม
๕. บำนาญพิเศษที่ปรับแล้วตาม ๑. ๒. และ ๓. ถ้ามีเศษของบาท ให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

ฉบับพิเศษ หน้า ๔๑

เล่ม ๔๑ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๑

บัญชีหมายเลข ๔

บัญชีปรับอัตราบำนาญพิเศษสำหรับทายาท ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่

ในอุปการะ ซึ่งมีสิทธิได้รับอยู่ในวันที่ ๑ พฤศจิกายน

พ.ศ. ๒๕๐๒

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกันไม่เกิน ๕๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๒๕ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกันเกิน ๕๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกันเกิน ๑๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท แต่เมื่อเพิ่มตามนี้แล้วถ้ามีจำนวนเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท
๔. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกันตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไปให้คงได้รับเท่าเดิม
๕. บำนาญพิเศษและเงินเพิ่มที่ปรับแล้วตาม ๑.๒. และ ๓. ถ้ามีเศษของบาท ให้ตัดเป็นหนึ่งบาท

ฉบับพิเศษ หน้า ๔๘

เล่ม ๕๑ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๗

บัญชีหมายเลข ๕

บัญชีปรับอัตราบำนาญพิเศษสำหรับทายาท ผู้อุปการะ
หรือผู้อยู่ในอุปการะซึ่งมีสิทธิได้รับตั้งแต่วันที่ ๒ พฤศจิกายน

พ.ศ. ๒๕๐๒ จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษไม่เกิน ๕๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๒๕ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเกิน ๕๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญพิเศษเดิม
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเกิน ๑๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท แต่เมื่อเพิ่มตามนี้แล้วถ้ามีจำนวนเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท
๔. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไป ให้คงได้รับเท่าเดิม
๕. บำนาญพิเศษที่ปรับแล้วตาม ๑. ๒. และ ๓. ถ้ามีเศษของบาท ให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

เล่ม ๕๑ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มิถุนายน ๒๕๓๖

บัญชีหมายเลข ๖

บัญชีปรับอัตราบำนาญตกทอด

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกันไม่เกิน ๒๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๑๐ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกันเกิน ๒๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกัน
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกันเกิน ๑๐๐ บาทขึ้นไป ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท
๔. บำนาญตกทอดที่ปรับแล้วตาม ๑. ๒. และ ๓. ถ้ามีเศษของบาท ให้นับเป็นหนึ่งบาท

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงอัตราเบี้ยหวัดและบำนาญ เพื่อให้เหมาะสมแก่ค่าครองชีพในปัจจุบัน และเพื่อให้ผู้รับเบี้ยหวัด บำนาญ เสียภาษีเงินได้เอง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๑
เล่ม ๕๒ ตอนที่ ๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๑)

พ.ศ. ๒๕๑๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘

เป็นปีที่ ๓๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วย
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่
รัฐสภา ดังต่อไปนี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

เล่ม ๘๒ ตอนที่ ๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๑๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราช-
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๖)
พ.ศ. ๒๕๐๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์
แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่อายุครบ
หกสิบปีบริบูรณ์นั้น เว้นแต่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์
สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ซึ่งคณะรัฐมนตรี
เห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการในพระองค์ จะต่อ
เวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกคราวละหนึ่งปีจนถึงอายุครบ
หกสิบห้าปีบริบูรณ์ก็ได้

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการการเมือง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๓

เล่ม ๘๒ ตอนที่ ๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ โดยที่ กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งบัญญัติให้ข้าราชการซึ่งมี อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว อาจได้รับการต่อเวลาราชการให้รับราชการ ต่อไปอีกได้ในกรณีพิเศษ ซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นความจำเป็นเพื่อ ประโยชน์แก่ราชการอย่างยิ่ง นั้น ไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ของ ประเทศในปัจจุบัน สมควรที่จะได้ยกเลิกการต่อเวลาราชการให้แก่ ข้าราชการ ซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว ไม่ว่าในกรณีใด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒)

พ.ศ. ๒๕๒๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

เป็นปีที่ ๓๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๒๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๐ ทวิ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔

“มาตรา ๓๐ ทวิ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้รับหรือ
มีสิทธิในบำนาญปกติ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ
หากประสงค์จะให้ต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วน
ท้องถิ่นกับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการสำหรับ
คำนวณบำเหน็จบำนาญ ก็ให้มีสิทธิกระทำได้โดยการเลิกรับ
บำนาญในขณะที่เข้ารับราชการใหม่

การเลิกรับบำนาญตามวรรคหนึ่ง จะต้องบอกเลิกภายใน
สามสิบวันนับแต่วันที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการ

การบอกเลิกรับบำนาญให้ทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อเป็น
หลักฐานยื่นต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นเข้ารับราชการเพื่อส่งต่อไปยัง

กระทรวงการคลัง เมื่อกระทรวงการคลังพิจารณาต่อเวลา
ราชการให้แล้ว ให้แจ้งให้เจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่ทราบ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๕ ทวิ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

“มาตรา ๓๕ ทวิ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือ
มีสิทธิในบำนาญปกติ ตามกฎ หมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ
โดยไม่ได้ออกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณ
บำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๓๐ ทวิ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่
เข้ารับราชการเป็นข้าราชการน้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อน
ออกจากราชการ จะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้า
เงินเดือนรวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลง
ในระหว่างที่รับราชการเป็นข้าราชการ จนเงินเดือนใหม่รวมกับ
บำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่า
เงินเดือนเดิมก็ให้คงบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการ
ตอนหลังให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่
ได้รับจริงในตอนนี้และเฉพาะเวลาราชการในตอนนี้บวกเข้า
กับบำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จ
แทนก็ได้

การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามวรรคหนึ่งนั้น ถ้าบำนาญรวมกับเงินเดือนใหม่ยังต่ำกว่าเงินเดือนเดิม แต่หากสูงกว่าอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการประเภทที่เข้ารับราชการใหม่ ก็ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการตามประเภทที่เข้ารับราชการนั้น

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเข้ารับราชการเป็นข้าราชการแล้ว ให้เจ้าสังกัดซึ่งข้าราชการผู้นั้นเข้ารับราชการแจ้งอัตราเงินเดือนที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับให้เจ้าสังกัดซึ่งข้าราชการผู้นั้นรับบำนาญอยู่เดิมทราบ วิธีเดียวกันนี้ให้ใช้บังคับแก่กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงอัตราเงินเดือนของข้าราชการผู้นั้นในภายหลังทุกครั้งด้วย”

มาตรา ๕ การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ^๕ สำหรับผู้ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บอกเลิกได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติ

นี้ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้ ต้องกระทำในขณะที่ยังรับราชการอยู่ และ
ในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนมาแล้ว ให้คืนบำนาญ
และเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไปแล้วตั้งแต่วันที่เข้ารับ
ราชการเป็นข้าราชการให้หมดเสียก่อนวันออกจากราชการ

มาตรา ๖ บทบัญญัติมาตรา ๓๕ ทวิ ไม่กระทบกระเทือน
สิทธิของข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญ
ปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ซึ่งภายหลังได้เข้ารับราชการเป็นข้าราชการ ก่อนวันที่พระราช-
บัญญัตินี้ใช้บังคับ และข้าราชการผู้นั้นไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิก
รับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำนาญบำนาญ
ตามมาตรา ๕

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธานินทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ เกี่ยวกับการให้ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งออกจากราชการแล้ว ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีสิทธิขอต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับกรณีการกลับเข้ารับราชการใหม่ได้ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการแล้ว ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ มีสิทธิขอต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นกับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๓)

พ.ศ. ๒๕๒๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๓

เป็นปีที่ ๓๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัตินำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๒๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๑๘ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบบริบูรณ์แล้ว เป็น
อันพ้นจากราชการ เมื่อสิ้นบั้นประมาณที่มีอายุครบหกสิบบริบูรณ์นั้น
เว้นแต่ในกรณีมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อประโยชน์ในการรักษาความ
มั่นคงของราชอาณาจักร หรือเพื่อประโยชน์อย่างยิ่งแก่ราชการในด้าน
การศึกษา หรือการพัฒนาประเทศ หรือเป็นกรณีข้าราชการพลเรือนใน
พระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ซึ่งมีความจำเป็น
เพื่อประโยชน์แก่ราชการในพระองค์ คณะรัฐมนตรีจะอนุมัติให้ต่อเวลา
ราชการให้รับราชการต่อไปอีก คราวละหนึ่งปี จนถึงอายุครบหกสิบห้าปี
ก็ได้

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการการเมือง”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๒๑ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไข
เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.
๒๕๐๔

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลตรี ประมาณ อติเรกสาร

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สถานการณ์
 ของประเทศอยู่ในภาวะที่มีภัยรอบด้าน และภาวะทางเศรษฐกิจของโลกที่กำลัง
 เป็นอยู่ในขณะนี้กระทบกระเทือนต่อการพัฒนาประเทศชาติ สมควรที่จะเปิด
 โอกาสให้สามารถใช้ทรัพยากรทางด้านบุคคลมาร่วมกันทำประโยชน์แก่ประเทศ
 ชาติในด้านการรักษาความมั่นคงของราชอาณาจักร หรือเพื่อประโยชน์ในด้านการ
 ศึกษาและการพัฒนาประเทศให้มากที่สุด แต่เนื่องจากตามกฎหมายปัจจุบัน
 นอกจากข้าราชการพลเรือนในพระองค์แล้ว เมื่อข้าราชการมีอายุครบหกสิบปี
 บริบูรณ์ต้องพ้นจากราชการ แม้ว่าทางราชการจะยังเล็งเห็นประโยชน์ของ
 ข้าราชการผู้นั้นอยู่ก็ไม่สามารถจะเรียกกลับมาทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้
 จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔)

พ.ศ. ๒๕๒๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

เป็นปีที่ ๓๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๒๕ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชาและหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะและหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องผ่านตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมถึงเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ ส่วนข้าราชการตำรวจซึ่งกรมตำรวจสั่งแต่งตั้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตำรวจโดยได้รับเงินเดือนจากผู้จ้าง เงินเดือนเดือนสุดท้าย หมายความว่า เงินเดือนที่ผู้ว่าจ้างจ่ายตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามอัตราเงินเดือนในบัญชีต่อท้ายกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องผ่านตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ทายาทผู้มีสิทธิ” ระหว่างบทนิยามคำว่า “แพทย์ที่ทางราชการรับรอง” และ “ผู้อุปการะ” ใน

มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๑ ดังต่อไปนี้

“ “ทายาทผู้มีสิทธิ” หมายความว่า

(๑) บุตร และให้หมายความรวมถึงบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการะเลี้ยงดูถึงความตายของบิดา

(๒) สามหรือภรรยา

(๓) บิดาและมารดา”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๔ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามกฎหมายต่อไปนี้

(๑) บุตร ให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามหรือภรรยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษในอนุมาตราใดดังกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วนในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

ถ้าได้มีการจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่เขาตายหรือนับแต่วันที่ใคร่หรือควรใคร่ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบำนาญ กรณีเช่นนั้นให้กระทรวงการคลังหักเอาจากทายาทซึ่งรับบำนาญพิเศษไปก่อนแล้วคืนตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

กรณีที่ไม่สามารถหักเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคสามคืนได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำนาญพิเศษแต่อย่างใด

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังกล่าวทั้ง ๓ อนุมาตรา ให้บุคคลซึ่งเจ้ากระทรวงพิจารณาเห็นว่าหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่หรือเป็นผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตาย เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่เจ้ากระทรวงจะได้กำหนดให้ และเมื่อได้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วย

เล่ม ๑๐๐ ตอนที่ ๑๗๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

กฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่เกิดตายหรือนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงความตายของบิดาให้ส่งจ่ายบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว กรณีเช่นนี้ถ้าไม่สามารถเรียกเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายรับไปแล้วคืนได้ให้นำความในวรรคสามและวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อบุคคลซึ่งได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามที่กล่าวข้างต้นตายหรือหมดสิทธิไป ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๘ ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดตาย ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ และให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น แต่บุตรซึ่งมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วในวันทำราชการผู้นั้นตาย ไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอด เว้นแต่กำลังศึกษาในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า

เล่ม ๑๐๐ ตอนที่ ๑๗๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

และยังมีอายุไม่เกินยี่สิบหกปีบริบูรณ์ หรือเว้นแต่เป็นบุคคลซึ่งพิการถึงทุพพลภาพ”

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๘ ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้ได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตาย ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้น และให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานี้ แต่บุตรซึ่งมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วในวันที่ข้าราชการผู้นั้นตาย ไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอด เว้นแต่กำลังศึกษาในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาทางราชการรับรองให้เทียบเท่าและยังมีอายุไม่เกินยี่สิบหกปีบริบูรณ์ หรือเว้นแต่เป็นบุคคลซึ่งพิการถึงทุพพลภาพ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๑ เมื่อกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการเข้าสังกัดซึ่งฐานะไม่ต่ำกว่ากรม หรือจังหวัด แล้วแต่กรณี ได้รับเรื่องราว

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๕

เล่ม ๑๐๐ ตอนที่ ๑๗๐ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

ขอรับบำเหน็จหรือบำนาญแล้วให้รับตรวจสอบ และนำส่งให้ถึงกระทรวงการคลังภายในสามสิบวันนับแต่วันรับ และให้กระทรวงการคลังรับพิจารณาส่งภายในสี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันรับ ทั้งนี้ เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะความผิดของผู้ขอหรือส่วนราชการเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณี

การขอให้ส่งจ่ายและการส่งจ่ายบำเหน็จหรือบำนาญ ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด”

มาตรา ๕ ในกรณีที่ผู้ได้รับเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับการปรามปรามผู้กระทำความผิดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการให้บำเหน็จความชอบเป็นกรณีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๒๑ อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติ^๕นี้ใช้บังคับ ให้เงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวมีผลใช้บังคับในการรวมเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายตั้งแต่วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๑

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัติ^๕

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ดินสุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ให้รวมเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับการปรามปราบผู้กระทำความผิด (พ.ป.ผ.) เข้ากับเงินเดือนเดือนสุดท้าย เพื่อการคำนวณบำเหน็จบำนาญ โดยให้มีผลใช้บังคับย้อนหลังตั้งแต่วันประกาศใช้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการให้บำเหน็จความชอบเป็นกรณีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๒๑ และสมควรให้บุตรที่ได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษและบำเหน็จตกทอดได้ เพื่อให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๕ ฉบับปัจจุบัน และสมควรให้ทบวง กรม หรือส่วนราชการ เจ้าสังกัดซึ่งมีฐานะไม่ต่ำกว่ากรม หรือจังหวัด มีอำนาจส่งเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญได้เช่นเดียวกับกระทรวงเจ้าสังกัด และให้การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงการคลังโดยให้รับตรวจสอบ และนำส่งให้ถึงกระทรวงการคลังภายในสามสิบวันนับแต่วันรับ และให้กระทรวงการคลังรับพิจารณาส่งภายในยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันรับ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕)

พ.ศ. ๒๕๓๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๐

เป็นปีที่ ๔๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราช
โองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๓๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๒๓ และให้
ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอัน
พ้นจากราชการ เมื่อสิ้นงบประมาณที่ข้าราชการนั้นมีอายุครบหกสิบปี
บริบูรณ์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์
สมุหราชองครักษ์ รองสมุหราชองครักษ์ และข้าราชการการเมือง

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราช
องครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

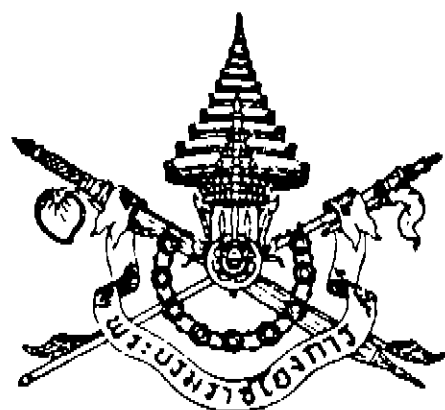
พลเอก ป. ทิณสุตตานนท์

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๓

เล่ม ๑๐๔ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ มิถุนายน ๒๕๓๐

หมายเหตุ : - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งบัญญัติให้ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วอาจได้รับการต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกได้ในกรณีพิเศษ ซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างยั่งยืนไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ของประเทศในปัจจุบัน สมควรที่จะได้ยกเลิกการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว ไม่ว่าในกรณีใด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖)

พ.ศ. ๒๕๓๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๕๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำ และยินยอมของรัฐสภา
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖)
พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ข้าราชการพลเรือน” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““ข้าราชการพลเรือน” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วย
ระเบียบข้าราชการพลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ
ข้าราชการฝ่ายอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนใน

มหาวิทยาลัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการการเมือง ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ข้าราชการตำรวจตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ ข้าราชการครู ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู และข้าราชการกลาโหมพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการทหาร”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๕๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ได้ออกจากราชการไปแล้ว ถ้าภายหลัง กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมาย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ข้าราชการการเมืองผู้ใดซึ่งต้องออกหรือพ้นจากตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย และยังมีได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับการรับราชการในตอนที่ต้องออกหรือพ้นจาก ตำแหน่ง ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณ บำเหน็จบำนาญก่อนออกหรือพ้นจากตำแหน่งต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง

ผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๑๘ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง และเลิกรับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับ ราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับ ราชการในตอนหลัง หากผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไป จะต้องแจ้งความประสงค์ภายในสามสิบวัน นับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานยื่นต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้น กลับเข้ารับราชการใหม่ ในกรณีหลังนี้ให้ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญต่อไป และจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้ เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวไม่แจ้งความประสงค์ ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นเลิกรับบำนาญเพื่อขอรับ เวลาราชการต่อเนื่องโดยให้ส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับ บำนาญอยู่เพื่อง่ายบำนาญ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๒๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ทวิ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมืองและเลิกระบบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง หากผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไปจะต้องแจ้งความประสงค์ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานยื่นต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ ในกรณีหลังนี้ให้ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญต่อไป และจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้ เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวไม่แจ้งความประสงค์ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นเลิกระบบำนาญเพื่อขอนับเวลาราชการต่อเนื่อง โดยให้ส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่องดจ่ายบำนาญ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้กระทำได้ดังนี้

- (๑) สำหรับบำเหน็จให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ
- (๒) สำหรับบำนาญให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกหมวด ๔ ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๒๐

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

- “มาตรา ๔๘ ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดตาย ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้
- (๑) บุตรให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้ได้รับสามส่วน
 - (๒) สามีหรือภริยาให้ได้รับหนึ่งส่วน
 - (๓) บิดามารดา หรือบิดาหรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ในกรณีที่ไม่มีทายาทในอนุมาตราใด หรือทายาทนั้นได้ตายไปเสียก่อนให้แบ่งเงินดังกล่าวระหว่างทายาทผู้มีสิทธิในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับ

ในกรณีที่ไม่มีทายาททั้งสามอนุมาตราดังกล่าว ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดตามแบบและวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่มีทายาทและบุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคสาม หรือบุคคลนั้นได้ตายไปก่อน ให้สิทธิในบำเหน็จตกทอดนั้นเป็นอันยุติลง

ในกรณีที่ได้มีการจ่ายบำเหน็จตกทอดไปแล้วหากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ารู้ หรือควรรู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบ้านาญ ในกรณีเช่นนี้ให้กระทรวงการคลังเรียกคืนบำเหน็จตกทอดจากทายาทซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเกินไปในส่วนของตนตามวรรคห้าได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแต่อย่างใด

มาตรา ๔๕ ภายใต้งบับมาตรา ๓๘ ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตาย ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้น และให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น”

มาตรา ๕ การนับเวลาราชการของผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ก่อนที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

บรรหาร ศิลปอาชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้ใช้บังคับมานานแล้ว และมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักการในการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการในส่วนที่เกี่ยวกับการคิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่กลับเข้ารับราชการใหม่ สิทธิรับบำเหน็จตกทอดและการแบ่งจ่ายเงินบำเหน็จตกทอด สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๗)

พ.ศ. ๒๕๔๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

เป็นปีที่ ๕๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ รองสมุหราชองครักษ์ ข้าราชการการเมือง และข้าราชการตุลาการ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย

การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสให้เป็นไปตาม มาตรา ๑๕ ทวิ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔

“มาตรา ๑๕ ทวิ ข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส ที่มีอายุครบหกสิบห้าปี บริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปี บริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วยังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการตุลาการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการตุลาการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่ง ผู้พิพากษาอาวุโส”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ ของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการ เกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๕ ทวิ ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้น และกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณ ที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชี รายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

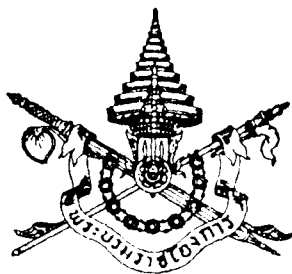
ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุม เกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๓๔ (๒) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้ตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้พิพากษาศาลยุติธรรมซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปัจจุบัณไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสเพื่อบังคับพิจารณาพิพากษาคดีในศาลชั้นต้น ตั้งแต่วันถัดจากวันสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้พิพากษาผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ และหากผู้พิพากษาอาวุโสผู้ใดผ่านการประเมินตามที่กฎหมายบัญญัติว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ ก็ให้ดำรงตำแหน่งต่อไปได้จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้พิพากษาผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการและข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๘)
พ.ศ. ๒๕๔๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓
เป็นปีที่ ๕๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๘)
พ.ศ. ๒๕๔๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๒
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปี
งบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ รองสมุห
ราชองครักษ์ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการตุลาการ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส และข้าราชการ
อัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย

การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ ทวิ การพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ ตริ” มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕ ตริ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

“มาตรา ๑๕ ตริ ข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการอัยการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการอัยการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการอัยการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ และมาตรา ๑๕ ตริ ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการและข้าราชการอัยการ ซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการหรือข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

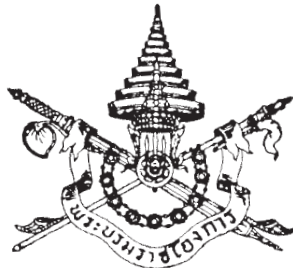
ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ให้ข้าราชการอัยการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปึงบประมาณใดไปดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส เพื่อปฏิบัติหน้าที่พนักงานอัยการในสำนักงานอัยการสูงสุดตั้งแต่วันถัดจากวันสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ และหากอัยการอาวุโสผู้ใดผ่านการประเมินตามที่กฎหมายบัญญัติว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ก็ให้ดำรงตำแหน่งต่อไปได้จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่อัยการอาวุโสผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสให้สอดคล้องกับกฎหมายดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕)
พ.ศ. ๒๕๕๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
เป็นปีที่ ๕๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕)
พ.ศ. ๒๕๕๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๕๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ บุคคลที่ระบุไว้ต่อไปนี้ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้
(๑) ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ
และข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการซึ่งถูกไล่ออกจากราชการเพราะ
มีความผิด

(๒) ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการและข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ซึ่งถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราะมีความผิด

(๓) ข้าราชการวิสามัญหรือลูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จหรือบำนาญไว้ในหนังสือสัญญาจ้างตามความต้องการของรัฐบาล

(๔) ผู้ซึ่งรัฐบาลกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

(๕) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

(๖) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อน แต่ได้เป็นทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารเมื่อปลดเป็นกองหนุนแล้วและได้เข้ารับราชการอีก โดยเวลารับราชการจะติดต่อกับเวลาราชการกองประจำการหรือไม่ก็ตาม ยังไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคสองและวรรคสามของมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใด ให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึคนั้นได้รับการนับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด หลักเกณฑ์ดังกล่าวให้พิจารณาความจำเป็นของสถานการณ์โดยคำนึงถึงความยากลำบากและการเสี่ยงอันตรายอย่างแท้จริงของข้าราชการนั้น

ในกรณีตามวรรคหนึ่งหรือกรณีที่คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามวรรคสอง ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการ ก็ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๓ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการหรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำความผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๔๘

ในกรณีที่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการหรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ ถ้ากระทรวงเจ้าสังกัดเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จทดแทนตามมาตรา ๔๘”

มาตรา ๖ ข้าราชการผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ ถ้าผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกจากราชการภายหลังวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับแล้ว และเป็นการลงโทษตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ ข้าราชการผู้นั้นหรือทายาท แล้วแต่กรณี ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ สิทธิที่จะนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่มีประกาศใช้กฎอัยการศึกให้เป็นอันยุติลงนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่คณะรัฐมนตรีจะได้พิจารณาให้มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

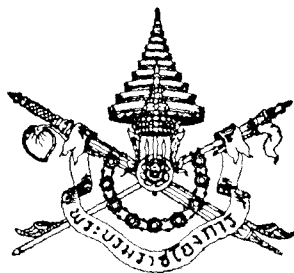
มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้โทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญมี ๕ สถาน คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ปลดออก และไล่ออก โทษให้ออกซึ่งมีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงไม่มีอยู่อีกต่อไป และได้บัญญัติถึงสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการในกรณีปลดออกว่า ผู้ถูกลงโทษปลดออกจากราชการให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิในการได้รับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ให้สอดคล้องกับที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีให้มีผลกระทบต่อบัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. ๒๕๒๑ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่ยังคงบัญญัติให้ข้าราชการตุลาการและข้าราชการอัยการซึ่งถูกปลดออกจากราชการไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ประกอบกับหลักเกณฑ์การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการในปัจจุบัน ถูกกำหนดให้เป็นไปโดยอัตโนมัติเมื่อได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึก ซึ่งไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่รัฐต้องการจะประหยัดงบประมาณรายจ่าย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีที่จะพิจารณาให้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐)

พ.ศ. ๒๕๕๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เป็นปีที่ ๕๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้าราชการการเมืองผู้ซึ่งออกหรือพ้นจากตำแหน่งโดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติจากการได้นับเวลาราชการที่เป็นข้าราชการการเมืองสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือได้รับหรือมีสิทธิ

ได้รับบำนาญตามมาตรา ๑๘ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง และ เลิกรับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ก่อนออกหรือพ้นจากตำแหน่งต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง หากผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญ ต่อไปจะต้องแจ้งความประสงค์ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ โดยทำเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานยื่นต่อส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ เมื่อแจ้งความประสงค์ ดังกล่าวแล้ว ให้ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญต่อไปและจะนับเวลาราชการต่อเนื่องกันได้ ถ้าพ้นกำหนดเวลา ดังกล่าวไม่แจ้งความประสงค์ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นเลิกรับบำนาญเพื่อขอนับเวลาราชการต่อเนื่อง โดยให้ส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังส่วนราชการที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่อง่าย บำนาญ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสี่และวรรคห้าของมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕

“ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ได้ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติตามกฎหมาย ว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการ การเมือง มิให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับเวลา รับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลัง แต่ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ เฉพาะเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลังเท่านั้น

ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้ออกจากราชการไปแล้ว กลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการการเมือง และได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลังมาก่อนแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองอีกมิให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณ บำเหน็จบำนาญในครั้งก่อนต่อเนื่องกับเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในครั้งหลัง แต่ให้นับเวลา ราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในครั้งหลัง”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๖ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ ถ้าผู้นั้นเป็นข้าราชการการเมืองอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และอยู่ในระหว่างเลิกระบำนานาญเพื่อบับเวลาราชการต่อเนื่อง ให้ผู้นั้นได้รับการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญต่อเนื่อง

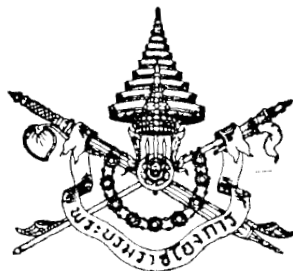
มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ บัญญัติให้ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมือง หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติแล้วภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง และให้นำอัตราเงินเดือนของข้าราชการการเมืองมาเป็นฐานเงินเดือนในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ ทำให้ได้รับบำเหน็จบำนาญในตอนหลังสูงเกินควร เกิดความแตกต่างในการได้รับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่มีใช่ข้าราชการการเมืองซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติที่ออกหรือพ้นจากราชการไปแล้ว แต่ไม่ได้กลับเข้ามาเป็นข้าราชการการเมืองอีก และเกิดความแตกต่างกับข้าราชการการเมืองซึ่งไม่เคยเป็นข้าราชการมาก่อนในการรับบำเหน็จบำนาญประกอบกับเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ของประเทศในปัจจุบันสมควรแก้ไขการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการการเมืองเสียใหม่ โดยให้นับเฉพาะเวลาราชการที่ดำรงตำแหน่งเป็นข้าราชการการเมืองเท่านั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๑)
พ.ศ. ๒๕๕๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖
เป็นปีที่ ๕๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๖”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นลักษณะ ๒/๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕

“ลักษณะ ๒/๑
บำเหน็จดำรงชีพ

มาตรา ๔๗/๑ บำเหน็จดำรงชีพ ได้แก่ เงินที่จ่ายให้แก่ผู้รับบำนาญเพื่อช่วยเหลือการดำรงชีพ โดยจ่ายให้ครั้งเดียว

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพมีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่เกินสิบห้าเท่าของบำนาญรายเดือนที่ผู้นั้นได้รับ

ผู้รับบำนาญผู้ใดได้รับทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ให้นำบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพรวมเป็นบำนาญรายเดือนเพื่อคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จดำรงชีพแก่ผู้นั้น

เมื่อได้รับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพอีก ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และได้ออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำนาญ

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดได้รับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่โดยมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามมาตรา ๓๐ และเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำเหน็จ การจ่ายบำเหน็จในกรณีเช่นว่านี้ ให้หักเงินออกจากบำเหน็จที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพได้แสดงเจตนาขอรับบำเหน็จดำรงชีพไว้แล้ว แต่ได้ตายก่อนได้รับเงินบำเหน็จดำรงชีพ ให้การจ่ายเงินดังกล่าวเป็นอันระงับไป”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕

“ในกรณีที่ได้มีการรับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว เมื่อผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพตาย การจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดตามวรรคหนึ่ง ให้หักเงินออกจากบำเหน็จตกทอดที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน”

มาตรา ๕ ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพซึ่งได้รับบำนาญอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงเป็นอันมาก อันมีผลกระทบต่อการดำรงชีพของข้าราชการบำนาญซึ่งได้รับบำนาญเป็นรายเดือนในจำนวนที่คงที่ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้รับบำนาญให้สามารถดำรงชีพอย่างเหมาะสมและพอเพียงกับเศรษฐกิจในปัจจุบัน สมควรกำหนดให้ผู้รับบำนาญมีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพจำนวนหนึ่งในระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ โดยเงินจำนวนที่ได้รับดังกล่าวจะนำไปหักออกจากบำเหน็จตกทอดซึ่งจะจ่ายให้แก่ทายาทหรือบุคคลที่ผู้รับบำนาญได้แสดงเจตนาให้เป็นผู้มีสิทธิที่จะได้รับตามกฎหมายเมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ซึ่งการดำเนินการเช่นนี้เป็นการนำเงินที่รัฐจะต้องจัดสรรเป็นงบประมาณรายจ่ายอยู่แล้วในอนาคตมาจ่ายให้แก่ผู้รับบำนาญส่วนหนึ่งก่อน โดยมีได้เป็นการเพิ่มภาระงบประมาณรายจ่ายของรัฐแต่อย่างใด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒)
พ.ศ. ๒๕๔๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗
เป็นปีที่ ๕๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒)
พ.ศ. ๒๕๔๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ข้าราชการพลเรือน” ในมาตรา ๔ แห่งพระราช
บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้าราชการพลเรือน” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
พลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการ
ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมาย
ว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ

ข้าราชการการเมือง ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ข้าราชการตำรวจตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ ข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู และข้าราชการกลาโหมพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการทหาร”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคหกของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

“การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์และระดับรองศาสตราจารย์ ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ จัตวา”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

“มาตรา ๑๕ จัตวา ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์หรือระดับรองศาสตราจารย์และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๕ อาจได้รับการต่อเวลาราชการได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๕ ตริ และมาตรา ๑๕ จัตวา ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งวิชาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณใดไปดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งวิชาการตั้งแต่วันถัดจากวันสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งทางวิชาการให้สอดคล้องกับกฎหมายดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๓)

พ.ศ. ๒๕๕๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๓)
พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรกเจ็ดของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔

“การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ สัตต”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕ สัตต แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

“มาตรา ๑๕ สัตต ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษและจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๕ อาจรับราชการต่อไปได้ตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๕ ตริ มาตรา ๑๕ จัตวา และมาตรา ๑๕ สัตต ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณและทางราชการมีความจำเป็นที่จะให้รับราชการต่อไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในทางวิชาการหรือหน้าที่ที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ จะให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปีก็ได้ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งดำรงตำแหน่งดังกล่าวให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๔)

พ.ศ. ๒๕๕๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๔) พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๖ บำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพที่ได้รับรวมกับบำนาญปกติถ้ามีจำนวนเงินรวมกันไม่ถึงเดือนละหนึ่งหมื่นห้าพันบาท ให้ได้รับบำนาญพิเศษเพิ่มขึ้นอีกจนครบหนึ่งหมื่นห้าพันบาท และบรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นขอเปลี่ยนเป็นการรับบำนาญพิเศษแทนได้ เป็นจำนวนเงินเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือน”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๘ ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพตาย ให้จ่ายเงินเป็นบำนาญตกทอดให้แก่บุคคลตามมาตรา ๔๘ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนรวมกับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ (ช.ค.บ.) ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับและให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานี้”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้ข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ ได้รับบำนาญพิเศษเพิ่มสูงขึ้น เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป และแก้ไขหลักเกณฑ์การจ่ายบำเหน็จตกทอดให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิได้รับ เพื่อให้สามารถนำเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ (ช.ค.บ.) มารวมคำนวณได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๕)

พ.ศ. ๒๕๕๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ รองสมุหราชองครักษ์ ข้าราชการการเมือง และข้าราชการซึ่งมีกฎหมายบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการไว้เป็นอย่างอื่น

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์และรองสมุหราชองครักษ์ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๕ ตริ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓ และมาตรา ๑๕ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๐ ให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภท เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น เว้นแต่ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นปีงบประมาณทุกปีไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ ในปีงบประมาณถัดไปต่อประธานศาล เจ้ากระทรวง หรือหัวหน้าหน่วยงานของรัฐของผู้นั้น แล้วแต่กรณี และต่อกระทรวงการคลัง”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๒ การต่อเวลาราชการในคราวแรกและในคราวถัดไป ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทราชการ

การต่อเวลาราชการในคราวแรก ให้นับตั้งแต่วันครบเกษียณอายุของข้าราชการประเภทราชการส่วนการต่อเวลาราชการให้ในคราวถัดไป หากไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นให้ตั้งต่อเวลาราชการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายถ้ามิได้มีการตั้งต่อเวลาราชการคราวถัดไป ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

มาตรา ๙ ในระหว่างที่ยังมิได้มีการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ให้ข้าราชการตุลาการดำรงตำแหน่งได้จนถึงอายุครบเจ็ดสิบปี ให้ข้าราชการตุลาการพ้นจากราชการตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๑ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบเอ็ดปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๒) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบสองปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๓) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๓ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบสามปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๔) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๔ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบสี่ปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๕) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๕ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๖) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๖ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบหกปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๗) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๗ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบเจ็ดปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๘) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๘ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบแปดปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๙) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๕๙ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบเก้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นจะไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๑๐) ข้าราชการตุลาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณ ๒๕๖๐ ให้พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

ข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสที่มีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติในกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

ให้นำความในวรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับกับการพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการ และข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส ในระหว่างที่ยังมิได้มีการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ให้ข้าราชการอัยการดำรงตำแหน่งได้จนถึงอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ ได้บัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่น นอกเหนือจากกรณีเกษียณอายุเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ สมควรกำหนดให้การพ้นจากราชการของข้าราชการประเภทต่าง ๆ การต่ออายุราชการ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น เพื่อความคล่องตัวและสอดคล้องกันในการบังคับใช้กฎหมาย นอกจากนี้สมควรยกเลิกบทบัญญัติที่ให้ผู้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดที่กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาโทษจำคุกหรือตกเป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายหมดสิทธิรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดนับแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุดเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้รับบำนาญหรือรับบำนาญโดยเสมอกัน รวมทั้งไม่กระทบสิทธิของบุคคลที่สามในเรื่องการรับบำนาญตกทอด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๖)

พ.ศ. ๒๕๕๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓

เป็นปีที่ ๖๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๖)
พ.ศ. ๒๕๕๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นลักษณะ ๒/๒ การนำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็น
หลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน มาตรา ๔๗/๒ มาตรา ๔๗/๓ มาตรา ๔๗/๔ และมาตรา ๔๗/๕
แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔

“ลักษณะ ๒/๒

การนำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน

มาตรา ๔๗/๒ ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพอาจนำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงินกับสถาบันการเงิน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพได้รับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว หากประสงค์จะนำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงินกับสถาบันการเงิน ให้หักบำเหน็จดำรงชีพออกจากสิทธิในบำเหน็จตกทอดเสียก่อน

มาตรา ๔๗/๓ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ซึ่งได้นำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงินถึงแก่ความตายหรือผิดสัญญากู้เงิน จนต้องบังคับเอา กับสิทธิในบำเหน็จตกทอดที่นำไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน ให้กระทรวงการคลังจ่ายเงินให้แก่สถาบันการเงินที่ผู้นั้นได้นำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงินเท่ากับจำนวนที่ถูกบังคับแต่ไม่เกินจำนวนที่นำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน

การจ่ายเงินให้แก่สถาบันการเงินตามวรรคหนึ่ง ให้กระทรวงการคลังจ่ายจากงบประมาณที่ตั้งไว้สำหรับการเบิกจ่ายบำเหน็จตกทอด

มาตรา ๔๗/๔ ในกรณีที่กระทรวงการคลังได้จ่ายเงินแก่สถาบันการเงินไปแล้วตามมาตรา ๔๗/๓ ให้กระทรวงการคลังหักจำนวนเงินนั้นออกจากสิทธิในบำเหน็จตกทอดเท่ากับจำนวนที่จ่ายให้แก่สถาบันการเงิน

ในกรณีที่กระทรวงการคลังไม่อาจหักจำนวนเงินที่จ่ายให้แก่สถาบันการเงินจากสิทธิในบำเหน็จตกทอดตามวรรคหนึ่งได้ ให้กระทรวงการคลังเรียกเงินคืนจากผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพหรือจากกองมรดกของผู้นั้น แล้วแต่กรณี เป็นจำนวนเท่ากับจำนวนที่กระทรวงการคลังได้จ่ายให้แก่สถาบันการเงิน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา ๔๗/๕ ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดได้นำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงินแล้ว หากภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่โดยใช้สิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามมาตรา ๓๐ และเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังได้เลือกรับบำเหน็จ ให้จ่ายบำเหน็จแก่ผู้นั้นตามสิทธิที่จะได้รับ แต่ต้องไม่เกินจำนวนที่เหลือจากสิทธิในบำเหน็จตกทอดที่นำไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน โดยให้กระทรวงการคลังคืนเงินบำเหน็จเท่ากับจำนวนดังกล่าวไว้ และเมื่อสัญญากู้เงินสิ้นสุดลงโดยไม่มีการบังคับเอา กับสิทธิในบำเหน็จตกทอดที่นำไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงินให้กระทรวงการคลังคืนเงินบำเหน็จที่คืนไว้

ในกรณีที่ผู้รับบำเหน็จถึงแก่ความตายหรือสัญญากู้เงินสิ้นสุดลง ถ้ามีการบังคับเอา กับสิทธิในบำเหน็จตกทอดที่นำไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน ให้กระทรวงการคลังจ่ายเงินให้แก่สถาบันการเงิน โดยกระทรวงการคลังมีสิทธิหักจากเงินบำเหน็จที่คืนไว้ตามวรรคหนึ่งก่อน ถ้ามีเงินเหลือให้จ่ายคืนแก่ผู้รับบำเหน็จหรือทายาท แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔

“มาตรา ๔๕/๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๔๕ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพได้นำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน หากสัญญากู้เงินสิ้นสุดลงโดยไม่มีการบังคับเอา กับสิทธิในบำเหน็จตกทอดที่นำไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน ทายาทมีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดเต็มตามจำนวนที่มีสิทธิ หากผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพถึงแก่ความตายหรือสัญญากู้เงินสิ้นสุดลงโดยมีการบังคับเอา กับสิทธิในบำเหน็จตกทอดที่นำไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงิน ทายาทมีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดเท่ากับจำนวนที่เหลือหลังจากที่กระทรวงการคลังได้หักจำนวนเงินที่จ่ายให้แก่สถาบันการเงินออกจากสิทธิในบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๔๗/๔ วรรคหนึ่ง”

มาตรา ๕ ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพซึ่งยังคงมีสิทธิได้รับบำนาญอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีสิทธินำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกัน

การกู้เงินได้ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้บัญญัติให้ผู้รับบำนาญมีสิทธินำบำเหน็จดำรงชีพมาใช้ได้ก่อนเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนและเพื่อให้ผู้รับบำนาญสามารถดำรงชีพอยู่ได้ โดยเหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจ แต่การดำเนินการดังกล่าวสามารถช่วยเหลือผู้รับบำนาญได้เพียงบางส่วน และปรากฏว่ายังมีผู้รับบำนาญอีกจำนวนมากที่ได้รับบำนาญรายเดือนในอัตราต่ำ ทำให้ได้รับบำเหน็จดำรงชีพในอัตราที่ไม่เพียงพอต่อการครองชีพ ดังนั้น เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้รับบำนาญและจะเป็นการส่งเสริมการลงทุนอันเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวมอีกทางหนึ่ง สมควรกำหนดให้ผู้รับบำนาญสามารถนำสิทธิในบำเหน็จตกทอดไปเป็นหลักทรัพย์ในการประกันการกู้เงินกับสถาบันการเงิน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๗)
พ.ศ. ๒๕๕๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔
เป็นปีที่ ๖๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๗)
พ.ศ. ๒๕๕๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสี่ของมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
(ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๑

“ให้นำความในวรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับกับทหารผู้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการ
หน่วยบัญชาการถวายความปลอดภัยรักษาพระองค์ด้วยโดยอนุโลม”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ฯ สยามมกุฎราชกุมาร ได้ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจในพระตำแหน่งองค์ผู้บัญชาการหน่วยบัญชาการถวายความปลอดภัยรักษาพระองค์ ซึ่งส่งผลให้หน่วยบัญชาการถวายความปลอดภัยรักษาพระองค์ เจริญก้าวหน้ามาโดยลำดับ มีระบบและระเบียบแบบแผนเป็นมาตรฐานมาด้วยความเรียบร้อยและสมพระเกียรติ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อกองทัพไทยและประเทศชาติ สมควรสนองพระมหากรุณาธิคุณที่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ และเนื่องจากตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยบัญชาการถวายความปลอดภัยรักษาพระองค์ เป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องปฏิบัติงานใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาท และได้รับความไว้วางพระราชหฤทัย สมควรกำหนดให้การพ้นจากราชการของทหารผู้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยบัญชาการถวายความปลอดภัยรักษาพระองค์เป็นไปตามพระราชอัธยาศัยเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๘)
พ.ศ. ๒๕๕๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔
เป็นปีที่ ๖๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๘)
พ.ศ. ๒๕๕๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ สัตต แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ. ๒๕๕๑
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๙ สัตต ข้าราชการพลเรือนสามัญ หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๙ อาจรับราชการต่อไปได้ ตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการรัฐสภา แล้วแต่กรณี”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
รัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ บัญญัติให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ
และทางราชการมีความจำเป็นที่จะให้รับราชการต่อไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในทางวิชาการหรือหน้าที่ที่ต้องใช้
ความสามารถเฉพาะตัวในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่ง
ประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ จะให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินสิบปีก็ได้ตามที่กำหนดไว้ใน
กฎ ก.ร. สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์
การพ้นจากราชการของข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งดำรงตำแหน่งดังกล่าวให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตรา
พระราชบัญญัตินี้